

Нашри якум

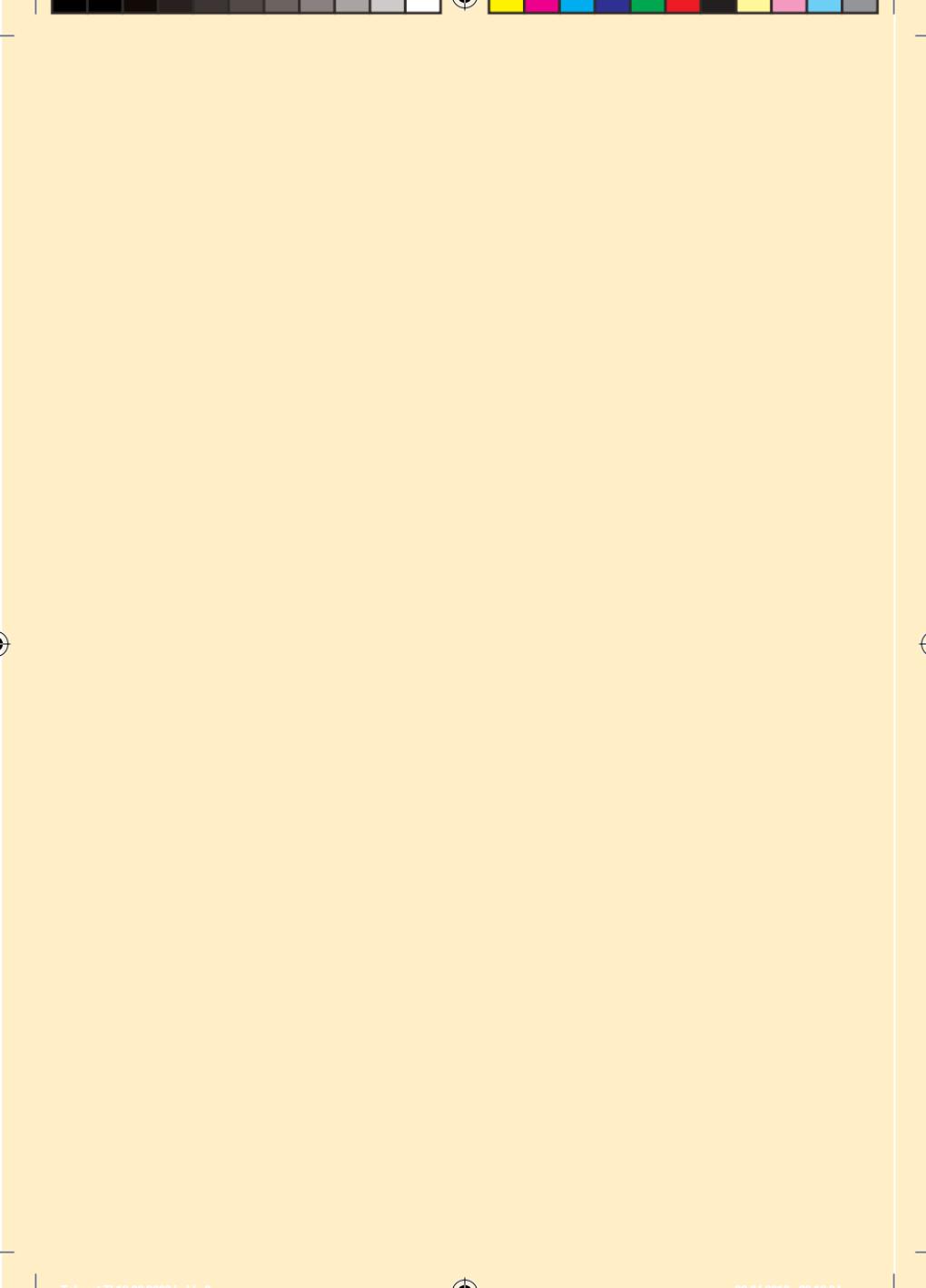
ТАҲОРАТ ВА НАМОЗРО МЕОМӮЗАМ

Асим Ўйсал

Дастури мусаввар барои омӯзиши намоз

t

Асим Ӯйсал

КИТОБ БАРОИ КӰДАКОН ВА КАЛОНСОЛОН
ТАҲОРАТ ВА НАМОЗРО МЕОМӻЗАМ

Тарҷума ва таҳрири
Бобоев Файзулло Баротович

Китоб ба шумо тарзи дуруст таҳорат кардан ва намоз гузориданро ёд медиҳад. Ҳамчунин шумо дар он нақли мухтасарро дар бораи асосҳои Имон (Эътиқод) пайдо карда метавонед. Барои хонандагони калонсол ва хурдсол тавсия мешавад.

Китоб дар асоси маводди китоби «Abdest, Gusül, Namaz Öğreniyorum» Asım Uysal, İstanbul. омода шудааст.

«Учусь тахарату и намазу», на таджикском языке, 2-е издание, стереотипное. 80 с. - тираж: 4.000 экз.

© Ширкати табъу нашри САД, Нашри дуввум, 80 саҳ.

Адади нашр 4.000 нусха. Москва, 2010

ISBN 978-5-902855-87-3

Ҳукуқи нашр маҳфуз аст.

Китобро дастрас намудан мумкин аст:

Тел: +7 499 9066717, +7 905 7347083, +99 291 9701809

SAD GRAPHICS

Тел: +99 291 9701809

izdatelstvo-sad@yandex.ru - <http://www.sadpress.com>

Дизайн ва ороиши муқова: Адем Оздемир

Нашри дуввум

КИТОБ БАРОИ КЎДАКОН ВА КАЛОНСОЛОН

ТАҲОРАТ ВА НАМОЗРО МЕОМЎЗАМ

Асим Ўйсал

Москва – 2010

Ба номи Худои Бахшояндаи Меҳрубон

Ба номи Худои Бузург ибтидо мекунам, ки Меҳрубони ҳама дар ин Дунё ва танҳо Меҳрубонтарин меҳрубони мӯъминон дар Рӯзи Ҷазост.

САВОЛҲОИ МУХТАСАР ДАР БОРАИ ИМОН ВА ҶАВОБҲОИ ОН

Рабби ту кист? Аллоҳ

Туро кӣ халқ кард? Аллоҳ

Бандаи кистӣ? Бандаи Аллоҳ (Худо).

Мо аз кучо омадаем ва ба ба кучо бозмегардем? Мо аз они Худоем ва бозгашти мо ба сӯи Вай аст.

Барои чӣ коре моро офаридаанд? Барои тоату ибодат кардани Аллоҳ.

Тоату ибодати Аллоҳ чӣ маъно дорад? Маънояш чунин аст: Аллоҳро парастидан, роҳи пайғамбарро, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, пайравӣ кардан, дар тӯли ҳаёти заминӣ андар Ислом – дини ягонаи Аллоҳ будан.

Аз қадом вақт ту мусулмонӣ? Алҳамду ли-л-Лоҳ (сито-иш Худойро) аз замони «Қолу, бало».

Замони «Қолу, бало» чӣ маъно дорад? Пеш аз офари-дани Замин Аллоҳ Таъоло рӯҳи ҳамаи одамон (-и гузашта, имрӯза ва оянда)-ро офарида, онҳоро дар назди Худ ҷамъ кард ва аз онҳо пурсид:

– А ласту би Раббикум? (Оё Парвардигори шумо нестам?)

– «Оре, Ту Парвардигори мо ҳастӣ!» – гуфтанд рӯҳҳо.
– «Ва мо Туро ибодат мекунем ва аз Ту ёрӣ металабем». Ин аст замони «Қолу, бало».

Чӣ гуна аст сифати Аллоҳ? Аллоҳ Ягона аст.

Дини ту чист? Дини ман Ислом аст.

Китоби ту қадом аст? Қуръони Карим.

Қиблай ту қадом аст? Каъбаи Муаззама.

Ту аз зуррияти кистӣ? Одам-пайғамбар, алайҳи-с-салом.

Уммати кӣ ҳастӣ? Муҳаммади пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам.

Номи падари Пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, чӣ буд? Абдуллоҳ.

Номи модараш чӣ буд? Омина.

Номи разиааш чӣ буд? Ҳалима.

Номи бобояш чӣ буд? Абдулмутталиб.

Номи амакаш чӣ буд? Абӯтолиб.

Пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, дар кучо таваллуд шудааст? Дар Маккаи Мукаррама.

Ӯ кай таваллуд шудааст? 20 апрели соли 571.

Волидайни пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва

саллам, кай бимурданد? Падари Пайғамбар ду моҳ пеш аз таваллуд шудани ў бимурд. Модараш, вақте ки ў шашсола буд, бимурд.

Дар қадом синну сол ўро пайғамбарӣ доданд? Дар чи-хилсолагӣ, ў рисолати худро дар муддати 23 сол ба анҷом расонид.

Пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, дар қадом синну сол аз ин дунё даргузашт? Дар шасту сесо-лагӣ.

Қабри пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, дар кучо воқеъ аст? Дар Мадинаи Мунаввара.

Пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, чанд фарзанд дошт? Ҳафт нафар.

Духтарон: Зайнаб, Руқайя, Умму Гулсум ва Фотима.

Писарон: Қосим, Абдуллоҳ, Иброҳим. Ҳамаи фарзандони пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, ба ғайр аз Фотима, разия-л-Лоҳу анҳо, ҳангоми зинда будани ў бимурданд.

Занони пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, барои мо кӣ ҳастанд? Занони пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, модари ҳамаи мусулмононанд.

Зани нахустини пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, кӣ асту зами охиринаш кӣ? Зани нахустинаш – Ҳадиҷаи некӯкор, разия-л-Лоҳу анҳо ва зами охиринаш – Оишаи некӯкор, разия-л-Лоҳу анҳо.

Пайғамбари мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, чанд набера доштанд? Ду набераи писар – Ҳасан, разия-л-Лоҳу анҳу ва Ҳусайн, разия-л-Лоҳу анҳу; ва ду набераи духтар

— Зайнаб, разия-л-Лоху анҳо ва Сукайна, разия-л-Лоху анҳо.

Онҳо фарзандони кистанд? Алӣ, разия-л-Лоху анҳу ва
Фотима, разия-л-Лоху анҳо.

32 ФАРЗ

Имон (боварй доштан) маъни бо дилу чон эътиқод кардан ба ҳамаи он чизест, ки Пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, аз Ҳудои Таъоло ба мо нақл кардааст; ва ҳамчунин имони худро бо калима шаҳодат додан аст.

Асосҳои имон 6 фарз аст:

- 1 – Имон доштан ба мавҷудият ва ягонагии Аллоҳ.
- 2 – Имон доштан ба фариштагоне, ки Аллоҳ оғаридааст.
- 3 – Имон доштан ба китобҳое, ки Аллоҳ нозил кардааст.
- 4 – Имон овардан ба пайғамбарони Аллоҳ.
- 5 – Имон доштан ба Рӯзи Ҷазо ва зинда шудан баъди марг.
- 6 – Имон доштан ба қазову қадари нек ва бад.

Асосҳои Ислом 5 фарз аст:

- 1 – Тасдиқи имон – калимаи шаҳодатро ба забон рондан.
- 2 – Дар моҳи Рамазон рӯза доштан.
- 3 – Ҳар рӯз панҷ вақт намоз гузоридан.
- 4 – Ҳаҷ кардан, агар фарз шуда бошад.
- 5 – Ҳар сол закот додани тавонгарон.

Фарзҳои таҳорати хурд (шустушӯ) – вузӯ 4 аст:

- 1 – Рӯйро як бор шустан.
- 2 – Дастанро то оринҷ шустан.
- 3 – Масҳ кардани чаҳоряқ қисми сар.
- 4 – Шустани пойҳо то шитоланг.

Дар таҳорати калон – ғусл 3 фарз аст:

- 1 – Мазмаза кардани даҳон.
- 2 – Об ба бинӣ кашидан.
- 3 – Шустани тамоми бадан, то дар он ҳеч ҷои хушк бокӣ намонад.

Дар таяммум (бо хок пок кардан) 2 фарз аст:

- 1 – Нияти таяммум кардан.
- 2 – Ду кафро ба хоки пок зада бо он рўйро масҳ кашидан; баъд такроран зада, бо он дастонро то оринч масҳ кашидан.

Дар намоз 12 фарз (6-то – берун аз намоз, 6-то – дар намоз) аст:

а) шартҳои намоз (фарзҳои берун аз намоз):

- 1 – Аз ҳадас пок шудан: ба воситай вузӯ, ғул ё таяммум кардан аз нопокии маънавӣ – ҳадас пок шудан.
- 2 – Пок кардан аз начас: пок кардани бадан, либос ва ҷои намозгузорӣ аз нопокиҳои табиӣ – начасҳо.
- 3 – Сатри аврат: бо либос пӯшонидани шармгоҳи бадан. Аврат барои мардон – қисми бадан аз ноф то қисми поини зону, барои занон – тамоми бадан, ба ғайр аз рӯй, панчаҳои дастону пойҳо аст.
- 4 – Истиқболи қиблა рӯй овардан ба Каъба аст.
- 5 – Вақт – гузоридани ҳар як намоз дар вақти муайяншуда мебошад.
- 6 – Ният – ҳоҳишу иродай дохилӣ доштан барои адой намоз аст.

б) Руқнҳои намоз (фарзҳо дар намоз):

- 1 – Такбири ифтитоҳ (калиди намоз): оғоз намудани намоз бо тақбир, яъне «Аллоҳу Акбар» гуфтан.
- 2 – Қиём: намозро рост истода гузоридан, агар барои ин монеае набошад.
- 3 – Қироат: хондани суроҳои Қуръони карим дар намоз.
- 4 – Руқӯй: ҳам кардани миён.
- 5 – Сучуд: сарро ҳам карда ба замин расонидан.
- 6 – Қаъдаи ахир: нишастан ҳангоми қироати дуои «ат-Таҳийёт» дар охири намоз.

АНВОИ АМАЛХО

Фарз – фармудаҳои Аллоҳ Таъоло, ки ичро намудани онҳо зарур аст. Масалан, Намоз, Рӯза, Закот. Ичро накардани фарз ҳаром аст. Ҳар касе фарзро инкор кунад, аз имон баргашта бошад.

Суннат – гуфтор ва рафтари Пайғамбари ҳабиби мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, ки ҳамчун дастур барои пайравӣ баён гардидаанд ва хуб мебуд, ки онҳо ичро шаванд.

Ҳаром – амалҳои манъшуда. Масалан, истеъмоли машрутоти спиртӣ, кушода будани фарқи сари зан дар ҳузури марди бегона ва ғ. Ҳар ки аз ичрои амалҳои ҳаром худдорӣ кунад, мукофот мегирад ва ҳар ки ҳаромро роҳ дихад, гуноҳ мегирад. Ҳар касе онро инкор намояд, аз имон баргашта бошад.

ТАШНОБ РАФТАН

Пеш аз даромадан ба ташноб қисмати поёни шалворро барзадан зарур аст. Рост истода қазои ҳочат кардан мумкин нест.

Дар ташноб ҳӯрдан, нӯшидан ва сухан гуфтан мумкин нест.

Ба ташноб бо пои чап медароянд бо пои рост мебароянд.

Тартиби худро пок кардан (истинҷо) баъди қазои ҳочат: узвҳои таносул бо дasti чап шуста мешавад. Об аз обдаст (ҷуммаки об) бо дasti рост дода мешавад. Ҳангоми набудани об кофаз ва ҷизҳои дигарро истифода бурдан мумкин аст.

Ичро намудани ин қоидаҳо хусусан барои мусулмононе, ки намоз гузаронидани ҳастанд, муҳим аст.

ТАХОРАТИ ХУРД (ШУСТУШҮ) – ВУЗҮ

Вузү аз шустани рүй, дастхо то оринч, пойхо то шитоланг, масҳ кашидани чаҳоряк қисмати сар бо об иборат аст.

Тартиби вузү гирифтан:

Агар имконият бошад рүй ба сүи Каъба оварад.

Бо худ гуфтан: «Ният кардам таҳорат (вузү) созам, аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим». (Дар матн минбаъд Таъвиз-Басмала).

Сипас ҳар ду дасташро то банди даст се бор бишүяд. Дар байни ангуштонаш набояд ҷое хушк боқӣ бимонад. Агар дар даст ангуштарӣ бошад, онро ҷархонида пасу пеш қунад.

Се бор бо дasti рост ба даҳон об гирифта, се бор ғаргара кунад ва берун андозад. Данлонҳоро бо мисвок, ё бо чӯтка, ё бо ангуштани калону ишоратӣ тоза намояд.

Се бор бо дasti рост ба бини об кашида бо дasti чап онро афшонад.

Се бор рӯйро аз ҷои дамиданӣ мӯй то зери занахдон (манаҳ) бишӯяд.

Се бор дасти рост ва баъди он дасти чапро то оринч бишүяд.

Як бор оби тоза ба дасти рост гирифта чаҳоряк ҳиссаи сарро масҳ кашад.

Як бор бо лелай ангуштони хурд қисми дарунии гӯшро тоза кунад ва бо ангуштони калон пушти ҳар ду гӯшро молиш диҳад.

Як бор бо пушти ангуштони ҳар ду даст гарданро масҳ
кашад.

Аз ангушти хурд сар карда се бор пои рост ва баъди он
пои чapro то шитоланг бишӯяд.

Ба дасти рост обро гирифтан ва онро рост истода нӯшидан суннат аст.

Баъди вузӯ «калимаи шаҳодат» гуфтан ва се маротиба сураи «ал-Қадр»-ро хондан мукофоти чандинкарата дорад.

Фарзҳои таҳорати хурд – вузӯ:

- 1 – Як бор шустани рӯй.
- 2 – Як бор шустани дастҳо то оринҷ.
- 3 – Ҷаҳоряки ҳиссаи сарро бо оби тоза масҳ кашидан.
- 4 – Як бор шустани пойҳо то шитоланг.

Суннатҳои таҳорати хурд – вузӯ:

- 1 – Нияти анҷом додани вузӯ.
- 2 – Аз талаффуз кардани «Аъзу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» оғоз кардан.
- 3 – Нахуст панҷаи дастонро шустан.
- 4 – Дандонҳоро бо мисвок ё бо чӯтка тоза намудан, ё онҳоро бо ангуштони калону ишоратӣ молиш додан.
- 5 – Онҷунон шустан, ки ҷое хушк боқӣ намонад.
- 6 – Кафи дастонро молида шустан.
- 7 – Се бор ба даҳон об гирифта, ғарфара кардан ва берун андохтан.
- 8 – Дар ҳолати рӯзадор набудан даҳонро пур аз об кардан.
- 9 – Се бор бо дасти рост ба бинӣ об кашидан ва бо дасти ҷаҳонидан; дар ҳолати рӯзадор набудан обро бештар кашидан.
- 10 – Тартиби паиҳам шустани узвҳои баданро риоя намудан.
- 11 – Ҳар узви баданро се бор шустан.
- 12 – Шустани панҷаи дастон ва пойҳоро аз нӯги ангуштон оғоз намудан.
- 13 – Фосилаи байни ангуштонро шустан.
- 14 – Бо ангуштони тар риширо хилол кардан.
- 15 – Агар дар дастангуштарӣ бошад, онро ҷархонидан.
- 16 – Бо панҷаҳои тар молидани гӯшҳо.

Амалҳои шиканандай таҳорати хурд – вузӯ:

- 1 – Бо роҳи табиӣ аз пасу пеш берун омадани чизе, аз қабили бод.
- 2 – Аз бадан ҷорӣ шудани хун, зардоб, зарда ва рим (хуноба).
- 3 – Даҳонро пур карда қай намудан.
- 4 – Рехтани оби даҳон, ки дар он миқдори хун аз нисф бештар бошад.
- 5 – Дароз кашида ё ба чизе такя намуда хобидан.
- 6 – Бехуш шудан, маст будан.
- 7 – Ҳангоми адои намоз ончунон хандидан, ки атрофиён бишунаванд.
- 8 – Дар бадан мавҷуд будани чизҳои часпанда, ки обро на-мегузаронанд (лак барои ноҳунҷо, ҳамира ва ғ.), барои анҷом додани вузӯ ва гусл монеъ мешаванд.

Ҳангоми вузӯ надоштан чӣ корҳоро иҷро кардан манъ аст:

- 1 – Намоз гузоридан.
- 2 – Ба Қуръони карим даст расонидан.
- 3 – Тавофи Ҳонаи Каъба кардан.
- 4 – Дар замин саҷда кардан: саҷдаи тиловат, саҷдаи шукр, саҷдаи саҳв ва ғ.

ТАЯММУМ

Таяммум – рӯй ва дастонро бо хоки пок молидан аст.

Таяммум кардан чӣ гуна аст:

Дар дили худ гӯяд: «Аъзуз
би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-
раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмо-

ни-р-Раҳим. Ният кардам пок гардам бо адо намудани таяммум». Ангуштони панчай дастонро күшода бо шиддат кафи дастонро ба замини пок гузорад ва нахуст онҳоро ба пеш – аз худ, сипас ба ақиб – ба сўи худ такон диҳад. Он гоҳ кафи дастон ба рӯй худ бимолад. Бори дуюм дастонро бар замин зада дастонро ба ҳар ду оринч бимолад.

Тартиби таяммум намудан барои мардону занон якзайл аст.

Фарзҳои таяммум:

1) Ният кардан: «Ният кардам таяммум намоям барои касби вузӯ (ё барои касби гусл ва ё барои хондани намоз)».

2) Ду бор задан: Кафи дастонро ба хоки пок зада онҳоро ба рӯй молидан, сипас тақроран онҳоро зада бо онҳо дастонро то оринч молидан.

Суннатҳои таяммум:

1. Бо суханони «Аъзу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» оғоз кардан.

2. Панчай дастонро бо ангуштони күшода ба замин ниҳодан.

3. Кафи дастонро дар замин нахуст ба пеш – аз худ,

сипас ба ақиб – ба сӯи худ такон диҳад.

4. Паёпай ва бефосила анҷом додани корҳоро риоя на-
мояд.

Сабабҳои таяммум кардани шахс:

Ҳар шахс мумкин аст бо сабабҳои зерин ба ҷои вузӯ ва
ғул таяммум кунад:

1 – Бештар аз як мил (тақрибан 3032 м) дур будани ман-
баи об,

2 – Бемор будан.

3 – Мавсими сардӣ.

4 – Ҳатар аз ҷониби душман.

5 – Миқдори маҳдуди об дар ҳолати набудани манбаи
пурра кардани он.

Ҳангоми таяммум кардан ангуштарӣ (чалла) ва дастбанд-
ҳоро гирифтан ё онҳоро пасу пеш ҳаракат додан зарур аст.

ТАҲОРАТИ КАЛОН (ШУСТУШӮ) – ҒУСЛ

ҒУСЛ – шустани тамоми бадан аст.

Фарзҳои ғул 3-то аст:

1 – Мазмаза: бо об даҳонро то гулӯ гарғара кардан.

2 – Истиншоқ: ба бинӣ об кашида саҳт афшонидан.

3 – Тамоми баданро ягон ҷои хушк намонда шустан.

Суннатҳои ғул:

1 – Се бор шустани панҷаи дастон.

2 – Шустани узвҳои таносул.

3 – Агар дар бадан начосат бошад, онро дур андохтан.

4 – Вузӯ (таҳорати хурд) кардан.

5 – Тамоми баданро се бор шустан.

6 – Се бор болои сари худ об рехтан; сипас се бор – аз
китфи рост, баъди он се бор – аз китфи чап.

7 – Дар дил нияти гусл карданро гузаронида ва он ниятре ба забон рондан: «Ният кардам барои пок шудан гусл на-моям».

8 – Ҳангоми шустани панчай дастон «Аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» талаффуз кардан.

9 – Аз сарфи беҳудаи об худдорӣ кардан.

10 – Шармгоҳи худро пӯшонидан, хусусан ин ҳангоми дар ҳаммом будан муҳим аст.

11 – Баданро бо кафҳои дастон молиш дода шустан.

12 – Дар макони пӯшида аз одамон шустушӯ кардан.

13 – Дар вақти гусл сухан нагуфтан.

14 – Дар вақти шустушӯ кардан рӯй ба сӯи Каъба нагар-донад.

Гусл кардан бо риояи тамоми фарзҳо, суннатҳо ва қоидаҳои одоб:

Шахсе, ки ҳоҳиши гусл кардан дошта бошад, нахуст суханони «Аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-раҷим, бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим»-ро талаффуз намуда, сипас ният меқунад. Панчай дастонро мешӯяд ва зери ноҳунҳоро пок меқунад. Сипас узвҳои таносул ва тамоми баданро мешӯяд.

Пас аз ин бо дasti рост ба даҳон об гирифта, се бор дан-донҳо ва даҳонро то гулӯ гарғара меқунад. Сипас ҳамчунин обро се бор бо дasti рост кашида биниро мешӯяд.

Барои он ки бинӣ хуб тоза шавад, баъди ҳар бор об каши-дан онро бо дasti чап меафшонад.

Сипас таҳорати хурд – вузӯро аз рӯи тартиби муқарра-рӣ адо менамояд. Агар ҳангоми шустушӯ дар зери пойҳо об ҷамъ шавад, пас пойҳоро дар анҷоми гусл мешӯянд. Баъди вузӯ кардан се бор болои сари худ, сипас се бор – аз китфи рости бадан, баъди он се бор – аз китфи чап об рехта, тамоми баданро бишӯяд. Ноф ва дигар ҷойҳоеро, ки ба онҳо об хуб намерасад, алоҳида бишӯяд. Агар мӯйҳо дароз бошанд, онҳоро бикушояд ва беҳи мӯйҳоро бишӯяд. Агар дар бадан заҳми басташуда мавҷуд бошад ва болои он афтодани об

нофорам бошад, бандинаро бо дасти тар тоза намояд.

Фоидаи чисмонии ғусл:

Ғусл таҳорати пурраи маросимӣ аст, ки инсонро аз нопокии маънавӣ тоза месозад ва бегумон барои бадани ўманфиатовар мебошад. Ғусл фаъолияти чисмонии баданро мунтазам ба тартиб медарорад.

Баъди ғусл кардан фаъолияти дилу рагҳо беҳтар мешавад ва фишори раги шараён устувор мегардад, нафаскашии пӯст беҳтар мешавад, аз қабати пӯст миқдори зиёди микробҳои касалиовар дур мегардад.

Ҳолатҳое, ки дар мавриди он ғусл кардан зарур аст:

Мардону занон баъди алоқаи ҷинсӣ, занон – баъди ҳайзидидан ва покшавӣ пас аз зоймон (нифос) ғусл меқунанд.

Бехи мӯйҳоро шустан фарзи ғусл аст. Агар ҳангоми шустушӯ об ба бехи мӯйҳо бирасад, он вақт барои кушодани коқулҳо зарурат нест.

Ҳангоми шустушӯ ҷархонидани ангуштарӣ (чалла) ва ҳалқаҳои гузаронидашуда воҷиб аст.

Гарғараи даҳон, об қашида афшонидани бинӣ ва се борхудро дар маҳзани оби тозае, ки ҳукми оби ҷориро дорад ва масоҳаташ 45-50 метри мураббаъ аст, зери об кардан ғусл ҳисоб мешавад.

Ҳамчунин ғусли касе дуруст мешавад, ки дар оби ҷорӣ оббозӣ қунад.

Ҳар чизи дар болои пӯст, нохун ва зери он буда, ки монеи расидани об бар онҳо мегардад, (лак, ҳамир ва ғ.) ғуслро дуруст мегардонад.

Дар ҳолати набудани ғусл анҷом додани корҳои зерин ҷоиз нест:

- 1 – Ба масҷид даромадан.
- 2 – Қуръони каримро хондан.

3 – Дасть расонидан ба Қуръони карим.

4 – Тавофи Хонаи Каъба кардан.

5 – Намоз гузоридан.

6 – Дар давраи ҳайз дидан ва покшавӣ пас аз зоймон (нифос) занон намоз намегузоранд ва рӯза намедоранд (рӯзаи онҳо ба вақти дигар мегузарад).

Ҳолатҳои маҳсус барои занон:

1 – Покшавии моҳона – Ҳайз.

2 – Покшавӣ пас аз зоймон – Нифос.

3 – Хунравии ғайримуқаррарӣ – Үэр.

Ҳар кадоми ин ҳолатҳоро донистани занон фарз аст. Вазифаи омӯзонидани занон бар дӯши шавҳарон ва парастони онҳо гузошта шудааст.

АЗОН

«Аллоҳу Акбар» – «Худо Бузург аст» – 4 бор.

«Ашҳаду ан(л)ло илоҳа илло-л-Лоҳ» – «Шаҳодат медиҳам, ки нест ҳеҷ маъбude ба ҷуз Худо» – 2 бор.

«Ашҳаду анна Муҳаммадар Расулу-л-Лоҳ» – «Шаҳодат медиҳам, ки Муҳаммад пайғамбари Худост» – 2 бор.

«Ҳайя ала-с-салоҳ(т)» – «Ба намоз шитобед» – 2 бор.

«Ҳайя ала-л-фалоҳ» – «Ба накӯкорӣ шитобед» – 2 бор.

«Аллоҳу Акбар» – «Худо Бузург аст» – 2 бор.

«Ло илоҳа илло-л-Лоҳ» – «Нест ҳеҷ маъбude ба ҷуз Худо» – 1 бор.

Дар намози бомдод баъди таъбири «Ҳайя ала-л-фалоҳ» ду бор «Ас-салоту хайрун(м) мина-н-навм» – «Намоз аз хоб

бөхтар аст» гуфта мешавад.

Дар иқомат баъди таъбири «Ҳайя ала-л-фалоҳ» ду бор «Қад қомати-с-салот» – «Намоз барпо карда шуд» гуфта мешавад.

Иқомат нисбат ба азон тезтар хонда мешавад. Аzon барои он баланд ва ба дарозо кашида хонда мешавад, то китамоми мусулмонони атроф бишунаванд.

Баъди азон дуо хонда мешавад «Аллохумма Рабба ҳозиҳи-д-даъвати-т-тommati ва-с-салоти-л-қoимati, оти саййидано Муҳаммадана-л-василата ва-л-фазилата ва-д-даражата-р-рафиъата. Ва-бъасху мақоман маҳмудана-л-лазӣ ваъадтаҳу ва-рзуқно шафоатаху явма-л-қiёмати, иннака ло тухлифу меъод». (Бор Худоё, Парвардигори ин даъвати том ва намози барпушуда, ба ҷаноби мо Муҳаммад василат, фазилат ва дарачаи баланд бидеҳ. Ӯро дар бузургвортарин мақоме, ки ба ў ваъда кардай, ҷой дeҳ ва ба мо шафоаташро дар рӯзи қiёмат рӯзӣ гардон, ба дурустӣ ки Ту ваъдаро хилоф нақунӣ).

НАМОЗ

Уқубат кардан барои нахондани намоз:

Пайғамбари маҳбуби мо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, тавассути ҳадис моро огоҳ меқунад:

«Намоз нагузоридан маънои дар ҳолати байни нобоварӣ ва бисёрхудой буданро дорад. Яъне, рад кардани намоз ин роҳ ба сӯи нобоварӣ аст. Тавассути намоз нағузоридан роҳ ба сӯи нобоварӣ (куфр) ниҳон аст».

Дар Ислом ҳолати пурра аз намозгузорӣ озод будан вучуд надорад. Одамони бемор ва заиф низ намоз меғузоранд. Ҳатто дар вақти амалиёти ҳарбӣ намозро тарк кардан иҷозат дода намешавад. Ҳам барои намоз нагузоридан уқубат муайян шудааст ва ҳам барои касоне, ки тартиби гузоридани намозро риоя намекунанд, уқубат пешбинӣ шудааст. Онҳо касонеанд, ки чизеро аз намоз медузданд: бар имом пешдасӣ меқунанд, рукӯй ва саҷдаро пурра адо намекунанд ва ф.

Пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, тавассути як ҳадис моро огоҳ меқунад:

«Дузди гузаротарин аз мардумон ҳамон аст, ки аз намоз чизеро бидуздад».

Вақт ва пайдарҳамии Намозҳо:

1 – Намози саҳарӣ (Бомдод, Фаҷр). Вақти он то баромадани офтоб идома мейёбад. 4 ракъат аст: 2 ракъат суннат ва 2 ракъат фарз.

2 – Намози нисфирӯзӣ (Пешин, Зуҳр). Вақти он баъди ба қиём расидани офтоб аст. 10 ракъат аст: 4 ракъат суннат, 4 ракъат фарз ва 2 ракъат суннат.

3 – Намози баъди нисфирӯзӣ (Дигар, Аср). Вакти он ҳангоми ду баробар шудани сояи ашёҳо сар мешавад. Он 4 ракъат фарз аст.

4 – Намози бегохӣ (Шом, Мағриб). Вақти он баъди гуруби офтоб сар мешавад. 5 ракъат аст: 3 ракъат фарз ва 2 ракъат суннат.

5 – Намози шабона (Хуфтан, Ишо). Вақти он баъди гузаштани фосилаи муайян аз намози шом (45-60 дақиқа) оғоз мешавад ва то вақти намози саҳарӣ идома мейёбад. 9 ракъат аст: 4 ракъат фарз, 2 ракъат суннат ва 3 ракъат намози Витр.

Намози Витр – ҳамеша баъди намози шабона хонда мешавад.

Намози Фарз – намозҳое, ки Ҳудои Таъоло гузоридани онҳоро ҳатмӣ ҳукм кардааст.

Намози Воҷиб – намозҳое, ки ҳатмӣ будани гузориданашон ба намозҳои фарз наздик аст.

Намози Суннат – намозҳое, ки гузоридани онҳоро пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, дастур додааст ва ба он даъват кардааст.

Намози Нафл – намозҳое, ки гузоридани онҳо одамонро ба Ҳудои Таъоло наздик мегардонад.

Вақтҳое, ки дар он гузоридани намоз номатлуб аст:

1 – Тулӯъ (баромадан)-и офтоб. Агар ҳангоми адоди намози бомдод, офтоб тулӯъ карда истода бошад, пас ба намоз ҳалал расонида мешавад.

2 – Вақти завол. Ин ҳолат 45 дақиқа пештар аз оғози вақти намози нисфириӯзӣ фаро мерасад.

3 – Ғуруб (фурӯ рафтсан)-и офтоб. Ин ҳолат 45 дақиқа пештар аз вақти азони намози бегохӣ фаро мерасад. Дар вақти фурӯ рафтани офтоб фақат намози баъди нисфириӯзи гузоридан мумкин аст.

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ САҲАРӢ:

ОҒОЗИ НАМОЗ ВА НИЯТ:

1) Баъди анҷом додани вузӯ рост истода ба сӯи Каъба руй овардан зарур аст, пас ният карда мешавад:

«Ният кардам бигузорам 2 ракъат намози суннат ё 2 ракъат намози фарзи бомдоди вақтӣ, ки бар ман аст, рӯй овардам ба қибла, қибла ба ҷиҳати Каъба (иқтидо кардам ба имоми ҳозиристода) холисан ли-л-Лоҳи Таъоло».

Озод истодан зарур аст, нигоҳи ҷашмонро ба ҷои саҷда равона кунад, пойҳоро дар фосилаи 4 ангушт кушода гузорад.

ТАКБИР ГУФТАН

2) Баъди ният такбир «Аллоҳу Акбар» мегүяд ва дар як вақт дастхоро то баробари гүшҳо бардорад. Дар ин ҳолат кафи дастхо ба сўи Каъба нигаронида мешавад. Сипас дастхоро болои шикам зери ноф мегузорад.

Ҳангоми такбир гуфтан занон дастхоро то баробари китф-ҳо мебардоранд, сипас онҳоро бар сина мегузоранд.

ҚИЁМ ВА ҚИРОАТ (рост истодан ва Қуръон хондан)

3) Баъди такбир гуфтан дasti ростро болои дasti чап мегузорад, бо нарангушт ва ангушти хурд банди дasti чапро медорад.

Баъди такбир гуфтан занон дастони чапу ростро бар

сина мегузоранд.

4) Баъди дастонро болои ҳам гузаштан бо овози паст дуои тасбех «Субҳонака» мегӯяд: «Субҳонака Аллоҳумма ва би ҳамдика ва таборака-смука ва таъоло чаддука ва ло илоҳа файрук».

5) Пас аз он сураи «ал-Фотиҳа»-ро қироат мекунад:

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ {١}

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ {٢٦}
 الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ {٣٧}
 مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ {٤٨}
 إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ {٥٩}
 اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ {٦٠}
 صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرَ الْمَغْضُوبِ
 عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ {٧١}

Аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-рачим
 Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим

Ал-ҳамду ли-л-Лоҳи Рабби-л-оламин. Ар-Раҳмони-р-Раҳим. Молики явми-д-дин. Ийёка наъбду ва ийёка настъян. Ихдино-с-сирота-л-мустақима. Сирота-л-лазина анъамта алайҳим файри-л-мағзуби алайҳим ва ла-з-зоплин. Омин.

6) Баъди сураи «ал-Фотиҳа» ягон сураи кўтоҳ бихонад. Масалан, сураи «Кавсар»:

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ {١١}
 فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحِرْ {١٢}
 إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْرَرُ {١٣}

«Инно аътайнока-л-Кавсар. Фа салли ли Раббика ва-нҳар. Инна шониака ҳува-л-абтар».

РУКҮЙ

7) Баъди қироати Қуръон (хондани сураи «ал-Фотиҳа» ва сураи хурд) гүяд: «Аллоху Акбар» ва миёнро тақрибан 90° хам карда ба рукӯй меравад. Дар рукӯй сар ва миён дар як сатҳ қарор мегиранд. Пушт рост карда мешавад. Нигоҳ ба нӯги ангуштони пой равона карда мешавад. Оринчҳо рост мешаванд. Зонуҳоро бо ангуштони дастҳо медорад. Зонуҳо рост карда мешаванд. Дар ҳолати рукӯй «Субҳона Раббиял-азим» гуфта мешавад. Ин тасбех 3 ё 5 ё 7 бор гуфта мешавад.

Занҳо дар рукӯй баданашонро камтар тақрибан 45° хам мекунанд, дастҳоро болои зонуҳо мегузоранд. Пойҳоро аз сари зону ва дастҳоро дар оринҷ андак хам мекунанд.

Қиём: Ҳолати оромй баъди аз рукӯй рост шудан аст.

8) Ҳангоми аз рукӯй рост шудан «Самиъа-л-Лоҳу ли ман ҳамидаҳ» ва баъди рост шудан «Раббано лака-л-ҳамд» гуфта мешавад. Сипас баъди лаҳзае дар оромй будан «Аллоҳу Акбар» мегүяд ва ба сачда – таъзими заминӣ меравад.

САЧДА

9) Ҳангоми сачда кардан пайҳам зонуҳо, сипас панҷаи дастон, пас аз он пешонӣ ва бинӣ ба замин поин карда мешавад. Дар сачда ангуштони дастҳо ба ҳам ҷамъ карда мешавад ва баробари рӯй воқеъ аст. Пойҳо низ ба ҳам ҷамъ карда мешавад, нӯги ангуштон бошад аз замин канда намешавад. Ангуштони дастҳо ва пойҳо ба сӯи Каъба нигаронида мешавад. Шикам ба зону расони-

да намешавад, оринчхо ба замин ва шикам расонида намешавад.

Занон дар сачда оринчхояшонро ба замин мегузоранд ва онхоро ба бадани худ мечаспонанд.

Дар сачда се бор «Субхона Раббия-л-аъло» гүянд.

10) Сипас «Аллоҳу Акбар» гуфта бинишнад. Ин нишастро چалса мегүянд. Дар چалса бояд болои пои чап, ки нүгхояш ба тарафи рост нигаронида аст, бишинад. Ангуштони пои рост ба замин зер карда шуда, ба пеш нигаронида мешавад. Дастан дар болои ронҳо гузашта мешавад. Дар ҳолати چалса будан аз рӯи муддат ба вақте баробар аст, ки он барои гуфтани такбир «Аллоҳу Акбар» кифоят мекунад.

Занон дар саҷда пойҳоро ба ҷониби рост берун кашида нишинанд.

Сипас «Аллоҳу Акбар» гуфта, ба саҷдаи дуюм мераванд. Ва боз дар саҷда се бор «Субҳона Раббия-л-аъло» гуфтан зарур аст.

РАКЪАТИ ДУЮМ

11) «Аллоҳу Акбар» гӯён (паиҳам пешонӣ, дастон ва оринҷҳоро аз замин бардошта) ва бе нишастан барои ракъати дуюм бархезад. Дастҳоро дар зери ноф гузашта ба қиём бархезад. Бо ҳамин ракъати якуми намози саҳарӣ анҷом мебад ва Ракъати Дуюм сар мешавад.

ҚИЁМ ВА ҚИРОАТ дар Ракъати Дуюм

Дар ракъати дуюм дуои «Субҳонака» хонда намешавад. Баъд аз он ки дастҳоро (зери ноф) мениҳад, (бо овози паст) «Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» мегӯяд ва сураи «ал-Фотиха», баъди он сураи хурд ё 3 оятро қироат мекунад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ {١}
 الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ {٢}
 الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ {٣}
 مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ {٤}
 إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ {٥}
 اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ {٦}
 صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرَ المَغْضُوبِ
 عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ {٧}

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим

Ал-ҳамду ли-л-Лоҳи Рабби-л-оламин. Ар-Раҳмони-р-Раҳим. Молики явми-д-дин. Ийёка наъбду вә ийёка насташын. Ихдино-с-сирота-л-мустақима. Сирота-л-лазина анъамта алайҳим ғайри-л-мағзуби алайҳим вә ла-з-золлини. Омин.

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ {١}
 اللَّهُ الصَّمَدُ {٢}
 لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ {٣}
 وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُواً أَحَدٌ {٤}

СУРАИ ИХЛОС: «Құл ҳұва-л-Лоҳу Аҳад. Аллоҳу са-
мад. Лам йалид ва лам йулад. Ва лам якун лаҳу күфуван
аҳад».

РУКҮ

12) Сипас «Аллоҳу Акбар» гүён ба рукӯ биравад. Дар рукӯ се бор «Субҳона Рabbия-л-азим» гүфта мешавад. Пас аз он «Самиъа-л-Лоҳу ли ман ҳамидах» гүфта, аз рукӯ рост мешавад. «Раббано лака-л-ҳамд» ва «Аллоҳу Акбар» гүфта

ба сачда биравад.

Занон дар рукӯ миёни худро андак хам мекунанд. Ангуштони дастонро ба ҳам ҷамъ мекунанд ва бар зонуҳо мегузоранд. Зонуҳо ва оринҷҳо андаке хам мешаванд.

САЧДА

13) Дар сачда се бор «Субҳона Раббия-л-аъло» бигӯяд, рост бишавад ва «Аллоҳу Акбар» гуфта бишнад. Сипас боз «Аллоҳу Акбар» гуфта ба сачдаи дуюм биравад. Се бор «Субҳона Раббия-л-аъло» бигӯяд.

Занон дар сачда оринҷҳояшонро ба замин бигузоранд ва онҳоро ба бадани худ бичаспнанд.

НИШАСТАН БАРОИ ТАҲИЙЁТ

«Аллоҳу Акбар» гӯён аз саҷда фориг гардад ва бишинаад. Ин ҳолатро «қаъдан ахира» – «нишасти ниҳой» гӯянд. Мардон болои пои чап, ки нӯгҳояш ба тарафи рост нигаронида аст, бишнанд, пои ростро ба замин зер кунанд, ангуштони пой ба ҷониби Каъба нигаронида мешавад. Дастонро дар ҳоле, ки ангуштон андаке кушода ҳастанд, болои ронҳо бигузорад. Нигоҳ ба сари зонуҳо нигаронида мешавад. Дар ин ҳолат дуои «ат-Таҳийёт» бихонад.

Занон андаке ба тарзи дигар ва озодтар менишинанд. Дар тарафи чап пойҳои қатъ кардашударо ба ҷониби рост берун кашида нишастан зарур аст. Ангуштони дастҳо ҷамъ буда, ба болои ронҳо гузашта мешаванд.

Дуои «ат-Таҳиййот»:

**«Ат-таҳиййоту ли-л-Лоҳи ва-салавоту ва-т-таййибот,
ассалому алайка айюҳа-н-набиу ва раҳмату-л-Лоҳи ва
баракотух, ассалому алайно ва ало ибоди-л-Лоҳи-с-со-
лиҳин. Ашҳаду ан по илоҳа илло-л-Лоҳу ва ашҳаду анна
Муҳаммадан абдуҳу ва расулуҳ».**

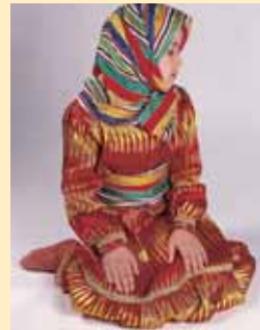
Дар нишости ниҳоӣ (қаъдаи ахир) баъд аз дуои «ат-Таҳиййот» салавоти «Аллоҳумма салли», «Аллоҳумма борик» ва дуои «Аллоҳумма-ғfir» хонда мешавад.

«Аллоҳумма салли ало Муҳаммадин ва ало Оли Муҳаммадин, камо саллайта ало Иброҳима ва ало Оли Иброҳима, иннака ҳамидун мачид».

«Аллоҳумма борик ало Муҳаммадин ва ало Оли Муҳаммадин, камо боракта ало Иброҳима ва ало Оли Иброҳима, иннака ҳамидун мачид».

«Аллоҳумма-ғfir лӣ ва ли волидайя ва ли устозия ва ли ҷамиъи-л-мӯъминина ва-л-мӯъминот ва-л-муслимина ва-л-муслимот, ал-аҳёу минҳум ва-л-амвот».

15) Баъди хондани ин дуоҳо рӯй ба тарафи рост бигардонад, нигоҳ ба сари китфи рост нигаронида шавад ва «Ассалому алайкум ва раҳматуллоҳ» бигўяд. Пас аз он рӯйро ба тарафи чап гардонида, ба ҷониби китфи чап нигоҳ андӯзад ва ҳамчунин «Ассалому алайкум ва раҳматуллоҳ» бигўяд.

Ҳамин тавр, суннат ва фарзи намози саҳарӣ анҷом мейбад. Баъди намози фарз, чӣ тавре ки Пайгамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, фармудааст, се бор «Астағфиру-л-Лоҳа-л-азим» бигўяд, ки чунин маъно дорад: «Бор Ҳудоё! Аз Ту омурзиши гуноҳои худамро металабам».

Дуо ва тасбеххое, ки баъди намоз хонда мешавад:

Аллохумма Анта-с-салому ваминка-с-салому. Таборакта ё Зо-л-йалоли ва-л-икром.

Ало расулино салавот.

(Аллохумма салли ало саййидино Мұхаммадин ва ало оли саййидино Мұхаммад). Дар дил бихонад.

Субҳона-л-Лоҳ, ва-л-ҳамду ли-л-Лоҳ ва ло илоҳа илло-л-Лоҳу ва-л-Лоҳу Ақбар. Ва ло ҳавла ва ло құувватта илло би-л-Лоҳи-л-алийи-л-азим.

Баъди ин бигүяд: «Аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-райим. Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» ва ояты «ал-Күрсҳ»-ро бихонад. Пас аз он тасбехҳои зерин хонда мешавад:

Тасбехҳо	Маънои онҳо
Субҳона-л-Лоҳ (33 бор)	Ҳамду сано Аллоҳро
Ал-ҳамду ли-л-Лоҳ (33 бор)	Ситоиш Аллоҳро
Аллоҳу Ақбар (33 бор)	Аллоҳ Бузург аст

Аллоҳу Ақбар. Ло илоҳа илло-л-Лоҳу ваҳдаҳу ло шарика лаҳ. Лаҳу-л-мулкү ва лаҳу-л-ҳамду ва Ҳұва ало кулли шайъин қадир.

Дуое, ки баъди намоз хонда мешавад

Аъузу би-л-Лоҳи мина-ш-шайтони-р-рачим. Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим.

Ба номи Ҳудои Бузург, ки Мәхрубони ҳамагон дар ин дунё ва танҳо Мәхрубони мұғыминаң дар Рұзи қазо аст.

Ситоиш Ҳудойро, Парвардигори оламиён аст! Дуруд мөфиристам ба пайғамбар Мұхаммад, салла-л-Лоҳу алайҳи ва

саллам, хонадони ў ва пайравони ў!

Мо танҳо ба Худо ҳамду сано мегӯем, Танҳо аз Ў ёрӣ, ҳимоя ва омурзиш мепалабем. Ба дурустӣ, танҳо Ў Омурзанда аст ва танҳо Ў дар Рӯзи ҷазо қасонеро, ки ба Ў бовар доштанд, ҳимоя меқунад.

Бор Худоё! Тоату ибодати моро, агарчи онҳо пур аз нуқсонанд, қабул фармо.

Бор Худоё! Гуноҳони Моро биомурз, ба мо меҳрубон бош, моро насиби ҷаннат рӯзӣ гардон, моро аз оташи Дӯзах паноҳ дех.

Бор Худоё! Барои мо корҳоero, ки ризои Ту дар он аст, осон бигардон.

Бор Худоё! Ба ислому мусулмонӣ ёрӣ дех!

Бор Худоё! Моро аз нобоварӣ, бисёрхудой, нодорӣ ва азоби гӯр нигоҳ дор.

Бор Худоё! Ба мо умри дароз, илми боманфиат, оғияти ин дунё ва хушбахтии охират рӯзӣ бигардон.

(Дар ин лаҳзаҳо мо аз Парвардигор бо дуо чизҳоero талаб меқунем, ки барои мо зарур аст).

Бор Худоё! Дар Рӯзи ҷазо ба ман, ба модари ман, ба падари ман ва ба ҳамаи мусулмонон Меҳрубон бош, эй Худои Бахшояндаи Меҳрубон!

Омин! Омин! Ё Раббу-л-оламин! Дуои маро бипазир, бенасиб нагардон!

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ НИСФИРҮЙ

Намози нисфириүй (Пешин, Зухр) 10 ракъат аст: 4 ракъат суннати ибтидой, 4 ракъат фарз, 2 ракъат суннати чамъбастай.

Суннати ибтидои намози нисфириүй: 4 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 4 ракъат суннати намози пешин... холисан ли-л-Лоҳи Таъоло» оғоз намуда, ба мисли тартиби намози бомдод гузорида мешавад, 2 ракъатро адo намуда, сипас нишаста «ат-Таҳиййот» меҳонад. Пас аз он Аллоҳу Акбар гуфта барои ракъати сеюм рост мешавад. Дар оғози ракъати сеюм ва чаҳорум «Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» мегӯяд, сурои «ал-Фотиҳа», сурои хурд ё 3 оят меҳонад. Баъди ракъати чаҳорум нишаста, дуоҳои «ат-Таҳиййот», «Аллоҳумма салли», «Аллоҳумма борик» ва «Аллоҳумма-ғифир лӣ» бихонад ва дар охир салом бидиҳад».

Фарзи намози нисфириүй: 4 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 4 ракъат фарзи намози пешин... холисан ли-л-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд. Пайдарҳамии гузоридани он мисли 4 ракъат суннати ибтидои намози нисфириүй аст, ба истиснои он ки дар ракъатҳои сеюм ва чаҳорум танҳо сурои «ал-Фотиҳа» хонда мешавад. Сураҳои дигар ё оятаҳо хонда намешавад.

Ракъати 1	Ракъати 2	Нишасти якум
Иқомат (барои мардон)	Бисмиллоҳ	Ат-Таҳиййот
Ният	Ал-Фотиҳа	
Такбир	Замми сурои хурд	
Субҳонака (сано)	Руқӯъ	

Аъузу-Бисмиллоҳ	Саҷда	
Ал-Фотиҳа		
Замми сурай хурд		
Рукӯъ		
Саҷда		

Ракъати 3	Ракъати 4	Нишасти ниҳоӣ
Бисмиллоҳ	Бисмиллоҳ	Ат-Таҳиййот
Ал-Фотиҳа	Ал-Фотиҳа	Аллоҳумма салли
Рукӯъ	Рукӯъ	Аллоҳумма борик
Саҷда	Саҷда	Аллоҳумма-ғfir
		Салом

Таваҷҷӯҳ намоед: Фарзҳои намозҳои нисфирӯзӣ, баъди-нисфирӯзӣ ва шабона якхела гузорида мешаванд.

Суннати ниҳоии намози нисфириӯзӣ: 2 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 2 ракъат суннати намози пешин...» оғоз намояд.

Таваҷҷӯҳ намоед: Суннати ниҳоии намози нисфириӯзӣ ба мисли суннати намози саҳарӣ гузорида мешавад. Ҳамчунин суннати намози бегоҳӣ ва суннати ниҳоии намози шабона ҳамин гуна гузорида мешавад.

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ БАЪДИНСФИРИӮЗӢ

Намози баъдинисфирӯзӣ (Дигар, Аср) 4 ракъат фарз аст.

Фарзи намози нисфириӯзӣ: 4 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 4 ракъат фарзи намози аср... холисан лил-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд. Ин намоз монанди 4 ракъат фарзи намози нисфириӯзӣ хонда мешавад.

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ БЕГОҲӢ

Намози бегоҳӣ (Шом, Мағриб) 5 ракъат аст: 3 ракъат фарз, 2 ракъат суннат.

Фарзи намози бегоҳӣ: 3 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 3 ракъат фарзи намози шом... холисан лил-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд. Дар ибтидо монанди тартиби гузоридани 2 ракъат намози фарзи саҳарӣ аст. Пас аз он «ат-Таҳиййот» хонда мешавад. Баъд «Аллоҳу Акбар» гуфта ба ракъати сеюм бархезад. Дар ракъати сеюм «Бисмил-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим» ва сураи «ал-Фотиҳа» хонда мешавад. Дар анҷоми ракъати сеюм дуоҳои «ат-Таҳиййот», «Аллоҳумма салли», «Аллоҳумма борик» ва «Аллоҳумма-ғифир лӣ» бихонад ва баъд аз он салом бидиҳад».

Суннати намози бегохӣ: 2 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 2 ракъат суннати намози шом... холисан ли-л-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд. Ин намоз монанди суннати намози саҳарӣ гузорида мешавад.

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ ШАБОНА

Намози шабона (Хуфтан, Ишо) 9 ракъат аст: 4 ракъат фарз, 2 ракъат суннат ва 3 ракъат витри воҷиб.

Фарзи намози шабона: 4 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 4 ракъат фарзи намози хуфтан... холисан ли-л-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд. Ин намоз монанди 4 ракъат фарзи намозҳои нисфирӯзӣ ва баъдинисфирӯзӣ гузорида мешавад.

Суннати намози шабона: 2 ракъат аст. Бо ният «Ният кардам бигузорам 2 ракъат суннати намози хуфтан... холисан ли-л-Лоҳи Таъоло» оғоз намояд.

Таваҷҷӯҳ намоед: Ин намоз монанди суннати намози саҳарӣ гузорида мешавад. Суннати намози бегохӣ ва суннати ниҳоии намози нисфирӯзӣ низ ҳамин гуна гузорида мешавад.

НАМОЗИ ВИТР

Намози витр 3 ракъят аст.

Намози витри воциб: Дар ибтидо монанди ҳамон тартибе, ки дар намози саҳарӣ аст, 2 ракъат гузорида мешавад. Сипас «ат-Таҳиййот» хонда мешавад. Пас аз он «Аллоҳу Акбар» гуфта, ба ракъати сеюм бархезад.

Дар ракъати сеюм «Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим», сураи «ал-Фотиҳа» ва сураи «Ихлос» хонда мешавад. Пас аз он такбир гуфта, дар як вақт дастонро то баробари гӯшҳо мебардорад. Баъди он дастҳоро боз ба зери ноф гузошта, дар дил дуои Қунут бихонад. Дуои Қунут дар охири китоб дар қисмати дуоҳо оварда шудааст. Баъди хондани дуо руқӯъ ва саҷда мекунад ва намоз аз рӯи пайдарҳамии муқаррарӣ анҷом мепазирад.

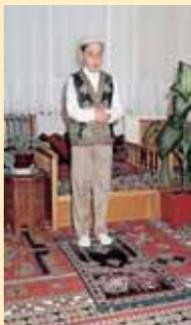
Касоне, ки дуои Қунутро намедонанд, се бор дуои «Раббано-ғfir лӣ»-ро бихонад ва матни он дар қисмати дуоҳо охири китоб оварда шудааст.

ТАРТИБИ ГУЗОРИДАНИ НАМОЗИ ВИТР

Ракъати 1	Ракъати 2	Нишасти якум
Ният	Бисмиллоҳ	Ат-Таҳиййот
Такбир	Ал-Фотиҳа	
Субҳонака (сано)	Замми сураи хурд	
Аъзуу-Бисмиллоҳ	Руқӯъ	
Ал-Фотиҳа	Саҷда	
Замми сураи хурд		
Руқӯъ		
Саҷда		

Ракъати 2	Такбир	Нишасти ниҳоӣ
Бисмиллоҳ	Такбир	Ат-Таҳиййот
Ал-Фотиҳа	Дуои Қунут	Аллоҳумма салли
Замми сураи хурд	Руқӯъ	Аллоҳумма борик
	Саҷда	Аллоҳумма-ғифир
		Салом

ФАРЗҲОИ НАМОЗ

Фарзҳои намоз дар оғози китоб дар фасли «32 фарз» гуфта шудааст.

АМАЛҲОЕ, КИ НАМОЗРО ФОСИД МЕКУНАНД

- 1 – Барои кори дунё бо садо гиря кардан; оҳу нола кашидан (аламу ҳасрат кардан) аз дардҳои бадан ва хастагӣ.
- 2 – Қасдан сулфа кардан.
- 3 – Чизеро пулкардан.
- 4 – Бо мақсади ба касе ҷавоб гардонидан оят хондан.
- 5 – Анҷом ёфтани мӯҳлати тозагии пойафзоре, ки масҳ

карда шудааст.

6 – Чизе гуфта саг, гурба ва амсоли инҳоро аз худ дур кардан.

7 – Як қулт оби борон, барфро фурӯй бурдан.

8 – Оятҳоро бо ғалат хондан, ки мазмуни онро халалдор кунад.

9 – Намоз гузоридани мард дар як саф бо зан ё аз паси занон.

10 – Се бори хоридани ин ё он ҷо дар вақти адой як руқни намоз.

11 – Бараҳнагии аврати бадан ё ифлос намудани либос бо начосат.

12 – Пойҳоро аз замин қандан.

13 – Оғози покшавии моҳона барои занон.

14 – Тулӯй офтоб дар вақти намози саҳарӣ.

15 – Қасдан ё аз рӯи фаромӯшӣ сухан гуфтан.

16 – Хӯрдан ва ошомидан.

17 – Хандидан. Агар хандаро атрофиён шунаванд, вузӯ низ шикаста мешавад.

18 – Баргардонидани сина аз сӯи қиблა.

19 – Файр аз намоз кори дигаре анҷом додан.

САЧДАИ САҲВ

Сачдаи саҳв – ин таъзими заминӣ барои ба ислоҳ овардани он ҳатоҳои ҷузъие аст, ки дар вақти намоз гузоридан бо сабаби беаҳамиятӣ, фаромӯшӣ ё танбалӣ ба он роҳ дода шудааст.

Сачдаи саҳв дар се ҳолат анҷом дода мешавад:

1 – Нодуруст ичро кардани фарз (рукне аз руқнҳои намоз).

2 – Вочиберо тарқ намудан.

3 – Вочиберо нодуруст ичро кардан.

Саҷдаи саҳв ба тарзи зерин анҷом дода мешавад:
 Дар қаъдаи ахир ҳангоми тамом шудани намоз баъди хондани «ат-Таҳиййот» ба тарафи рост салом додан зарур аст ва баъд аз он ду саҷда (таъзими заминӣ) ба ҷо оварад (дар вақти намози ҷамоат низ танҳо ба тарафи рост салом дода мешавад). Пас аз он боз «ат-Таҳиййот», сипас «Аллоҳумма салли», «Аллоҳумма борик» ва «Аллоҳумма-ғfir лӣ» хонда мешавад, сипас ба тарафи росту чап салом медиҳад. Баъди он ҳатоҳои намоз исплоҳшуда ҳисобида мешавад.

**СЕ ОЯТИ НИҲОИ СУРАИ «АЛ-ҲАШР»,
КИ ХОНДАНИ ОН БАЪДИ НАМОЗҲОИ САҲАРИ
ВА БЕГОҲӢ ПИСАНДИДА АСТ**

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا

هُوَ عَالَمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةُ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ {٢٢}

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ

الْمُهَمَّيْمُ الْعَزِيزُ الْجَبَارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ {٢٣}

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِيُّ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ

الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ {٢٤}

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим.

Хува-л-Лоҳу ло илоҳа илло Хува. Олиму-л-ғайби ва-шашҳодати, Хува-р-Раҳмону-р-Раҳим. Хува-л-Лоҳу ло илоҳа илло Хува. Ал-Малику-л-Қуддусу-с-Салому-л-Мӯъмину-л-Муҳаймину-л-Азизу-л-Ҷаббору-л-Мутакаббир. Субҳона-л-Лоҳи аммо юшрикунн. Хува-л-Лоҳу-л-Холику-л-Бориу-л-Мусаввиру лаҳу-л-асмоу-л-ҳусно, юсаббиху лаҳу мо фӣ-с-самовоти ва-л-арз ва ҳува-л-Азизу-л-Ҳаким.

ДУ ОЯТИ НИҲОИ СУРАИ «АЛ-БАҚАРА», КИ ХОНДАНИ ОН БАЪДИ НАМОЗИ ШАБОНА ПИСАНДИДА АСТ

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ
 مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَا لَئِكُتُهُ
 وَكُتُبُهِ وَرُسُلُهُ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
 وَأَطَعْنَا غُفرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ {٢٨٥} لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا
 إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِن
 نَسِينَا أَوْ أَخْطَلْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتُهُ عَلَى
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ
 عَنَّا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانْصُرْنَا عَلَى
 الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ {٢٨٦}

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим.

Омана-р-расулу би мо унзила илайҳи мин Раббиҳи ва-л-мӯъминун. Куллун омана би-л-Лоҳи ва малоикатиҳи ва кутубиҳи ва русулиҳ. Ло нуфарриқу байна аҳадин мин русулиҳ. Ва қолу самиъно ва атаъно ғуфронака Раббано ва илайка-л-масир. Ло юкаллиғу-л-Лоҳу нафсан илло вусъаҳо, лаҳо мо касабат ва алайҳо мо-класабат. Раббано ло туҳизино ин насино ав ахтаъно. Раббано ва ло таҳмил алайҳо исран, камо ҳамалтаҳу ала-л-лазина мин қаблино. Раббано ва ло туҳаммилно мо ло тоқата лано бих, ва-ъғфи анно ва-ғfir лано ва-рҳамно, Анта Мавлоно, фа-нсурно ала-л-қавми-л-кофирин.

Фазилати намози ҷамоат: Намозе, ки дастчамъона (бо ҷамоат) гузорида мешавад, аз намозе, ки танҳо гузорида мешавад, 25 маротиба пурарзиштар аст ва тибқи ҳадиси дигар – 27 бор. Аз ин рӯ, агар ду мусулмон ва зиёда аз ин миқдор бо ҳам бошанд, беҳтар аст, ки намозро дастчамъона бихо-нанд.

НАМОЗҲОЕ, КИ БА НАМОЗҲОИ ҲАРРӮЗА МАНСУБ НЕСТАНД

Намози Одина – Ҷумъа: вақти гузоридани он вақти намози нисфириӯзӣ аст. Ҳамагӣ 10 ракъат аст. Дар он ба чои 4 ракъат намози нисфириӯзӣ 2 ракъат бо ҷамоат гузорида мешавад.

Бо фаро расидани вақти намоз 4 ракъат суннат, сипас баъди хутба 2 ракъат бо ҷамоат ва дар анҷом 4 ракъат суннат гузоридан зарур аст.

Баъди намози ҷумъа инчунин гузоридани 2 ракъат намози суннати вақт писандида аст.

Намози Ҷумъа барои шахсони зерин фарз аст:

- 1 – Мардон. Барои занон ин намоз фарз нест.
- 2 – Шахсони дар озодӣ буда.
- 3 – Шахсони дар сафар набуда.
- 4 – Тандурустон.
- 5 – Биноён.
- 6 – Касоне, ки барои ба намоз ҳозир шудан монеае на-доранд.

Шартҳои баргузории намози Ҷумъа:

Шартҳои муайянे вучуд доранд, ки бо иҷро намудани онҳо адо намудани намози Ҷумъа дуруст мегардад:

- 1 – Гузоридани намози Ҷумъа дар вақти намози нисфириӯзӣ.
- 2 – Пеш аз намоз хутба хондан.

3 – Җои намозгузорӣ бояд барои ҳамаи хоҳишмандон дастрас бошад.

4 – Ҳозир будани миқдори на камтар аз 3 нафар мардон, ба ғайр аз имом. Ба ақидаи имом Абӯосуф гурӯҳи иборат аз ду мард басандა аст.

5 – Иҷозати муфтӣ барои гузоридани намози Ҷумъа.

6 – Җои гузоридани намози Ҷумъа бояд дар шаҳр ё дар маҳалле баробар ба он воқеъ бошад.

Намозҳои ид:

Барои мардоне, ки намози Ҷумъа фарз аст, ҳар сол ду бор гузоридани намози ид воҷиб мешавад.

Намози ид дар ду ракъат бо ҷамоат гузорида мешавад. Вақти намоз тақрибан баъди гузаштани 45 дақиқа – 1 соат аз баромадани офтоб аст. Баробари фаро расидани вақти намоз ҷамоат аз паси имом дар саф истода ният меқунад: «Ният кардам бигузорам намози ид (номи ид), ки воҷиби ин вақт аст... иқтидо кардам ба имоми ҳозиристода».

Намози мусоғир:

Ҳар ки нияти сафаре намуд, ки дарозии он бештар аз 90 километр (ё роҳи пиёдагардии он дарозиаш бештар аз 18 соат ё бештар аз 3 рӯз пиёда гардад) бошад ва аз ҳудуди ҷои истиқоматаш берун равад, ўро мусоғир гуфта мешавад.

Ҳангоми дар ҷои нав 15 шабонарӯз ва бештар аз он будан ин шахс мусоғир гуфта намешавад. Агар ўн ният дошта бошад, ки дар ҳамон рӯз ё рӯзи дигар роҳро идома диҳад, пас ўн мусоғир ҳисобида мешавад, ҳатто агар ниятҳои ба ин монандро дар муддати даҳ сол таҷдид кардан гирад.

Барои мусоғир ба ҷои 4 ракъат намози фарз 2 ракъат гузоридан муқаррар шудааст. Намозҳои фарзе, ки аз 3 ва 2 ракъат иборатанд, қаср намешаванд. Агар мусоғир дар роҳ ҷои муносиб ёбад, ўн метавонад намозҳои суннатро низ адо намояд.

ДАРХОЕ, КИ БА СҮИ ИСЛОМ МЕБАРАНД:

«Калимаи Тавҳид ва Калимаи Шаҳодат»

Чӣ гуна мусулмон шудан мумкин аст?

«Калимаи Тавҳид ва Калимаи Шаҳодат»-ро ба забон ронда ва бо дил тасдиқ карда мусулмон мешаванд.

Чӣ чиз асоси Ислом аст?

Ин «Калимаи Тавҳид» аст.

КАЛИМАИ ТАВҲИД:

«Ло илоҳа илло-л-Лоҳ Мұхаммадун Расулу-л-Лоҳ».

Маънояш: «Нест ҳеч маъбуде ба ҷуз Ҳудо ва Мұхаммад пайғамбари Ҳудост».

Аллоҳро маъбуд гуфтан мумкин нест. Ҳеч чиз ва ҳеч кас бо номи Аллоҳ номгузорӣ карда намешавад. Ва ба ҳеч чиз ва ҳеч кас, ба ҷуз Аллоҳ, ибодат кардан мумкин нест. Ва номи Аллоҳро маъбуд тарҷума кардан мумкин нест.

Ло илоҳа: Қавл медиҳам, ки ҳеч маъбудро қабул надорам ва қалби худро аз қабул карданӣ он пок медорам. Қалби аз ҳар гуна маъбудон поккардаи худро танҳо барои Ҳудои Якто ва дини Ӯ омода сохтаам. Имон, ончунон ки хонаро дар

ботлоқ сохтан номумкин аст, наметавонад дар қалби дардмандаң нашұнамо кунад.

Илло-л-Лоҳ: Ҳамаи маъбудони дурӯғинро рад намуда, танҳо Худои Якторо мепазирар.

Мұхаммадун Расулу-л-Лоҳ: Қавл медиҳам, ки ҳама гуна бидъатхоро рад намуда, Парвардигори худро ончуноне ибодат мекунам, ки Худо тавассути Қуръони карим онро амр кардааст ва ончуноне, ки онро пайғамбари Худо, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, ба мо омұхтааст.

КАЛИМАИ ШАҲОДАТ

«Ашҳаду ан ло илоҳа илло-л-Лоҳу ва ашҳаду анна Мұхаммадан абдуҳу ва расулуҳ».

Маънояш: «Ман шаҳодат медиҳам, ки ҳеч маъбуде ба құз Худо нест ва шаҳодат медиҳам, ки Мұхаммад, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, банда ва пайғамбари Үст».

Ашҳаду ан ло илоҳа илло-л-Лоҳ: «Эхсос менамоям, мефаҳмам ва ба дил қабул намуда, ба забон меронам: «Бағайр аз Худо маъбуде нест. Ҳеч құvvate нест, ки барои олам ва одамон қонунҳо муқаррар намояд, бағайр аз Он Зоте, ки мо Үро мепарастем. Рад ва инкор менамоям касеро, ки дар шахсияти худ чизеро ба Зоти Худо баробар мекунад.

ИМОН БА ХУДО

ҲИКОЯ – Худо Моро мебинад.

Солеҳ аз бобояш пурсид:

– Бобо, қаро мо Худоро намебинем?

Бобо ба вай ҷавоб дод:

– Зеро ҷашмон ончунон сохта шудаанд, ки мо наметавонем Худоро бибинем.

– Қаро ин тавр аст, бобо?

- Оё ту бо суратгирак ҳама чизро акс гирифта метавонй?
- Оре, метавонам.
- Шушу дилатро ҳам метавонй?
- Не, онҳоро танҳо бо чиҳози рентгенй акс гирифтган мумкин аст.
- Ана мебинй, ҳарчанд ки ҳар ду чиҳоз барои аск гирифтган хизмат мекунанд, вале суратгирак наметавонад он чизеро акс гирад, чиҳози рентгенй гирифта метавонад. Ин аз он сабаб аст, ки онҳо сохторҳои гуногун доранд. Ва ҷашмони моро ҳам Ҳудо онҷуноне сохтааст, ки Ӯро дида наметавонем.
- Пас Ӯ моро мебинад?
- Албатта, Ӯ Моро ҳатто дар торикии шаб дар ҳонаи бебарқ, агар либоси сиёҳ пӯшида бошем ҳам, мебинад.

СИФАТҲОИ ҲУДО

A – Сифатҳои Зотӣ, Б – Сифатҳои Субутӣ

А – Сифатҳои Зотӣ (онҳо танҳо ба Ӯ мансуб аст):

ОНҲО 6 тоанд.

1 – ал-Вучӯд: Маънои мавҷуд буданро дорад. Ҳудои Таъоло ҳамеша мавҷуд аст ва иродати Ӯ дар ҳама ҷо ҳозир аст.

2 – ал-Қидам: Маънои бе ибтидо мавҷуд буданро дорад. Ҳудои Таъоло бе ибтидо вучӯд дорад. Ӯ ҳамеша буд. Ӯ зода нашудааст.

3 – ал-Бақо: Маънои бе интиҳо мавҷуд доштанро дорад. Дар вучӯд доштани Ҳудои Таъоло интиҳо нест. Ӯ намиранда аст.

4 – ал-Ваҳдоният: Ягонагиро ифода мекунад. Ҳеч кас ва ҳеч чиз ин сифатҳоро, ки мансуби Ҳудо аст, доро нест. Чизе Ҳудоро баробару монанд набошад.

5 – Мухолифатун ли-л-ҳаводис: Маънои аз ҳалқушуда-

гон фарқ карданро дорад. Худои Таъоло ба ҳеч чизи оғаридаи Худ монанд нест.

6 – ал-Қиём би Нафсиҳи (Қиём би Зотиҳи): Маъниои худ ба худ вуҷуд доштанро дорад. Худои Таъоло Худ мавҷуд аст ва Ў ба ҳеч кас ва ҳеч чиз эҳтиёҷ надорад. Танҳо ҳама чизи ҳалқшуда ба Ў эҳтиёҷ дорад.

Б – Сифатҳои Субутӣ:

Онҳо 8 тоанд.

1 – ал-Ҳай: Маъниои зинда буданро дорад. Худои Таъоло зинда аст ва ҳёётро фаро мегирад.

2 – ал-Илм: Маъниои донанда буданро дорад. Худои Таъоло ҳамаро медонад.

3 – ас-Самиъ: Маъниои шунаванда буданро дорад. Худои Таъоло ҳама чизро мешунавад.

4 – ал-Басир: Маъниои бинанда буданро дорад. Худои Таъоло ҳама чизро мебинад.

5 – ал-Иродат: Маъниои иродат кардани ҳар чизро дорад. Худои Таъоло дар иродат ва мақсадҳои Худ озод аст.

6 – ал-Қудрат: Маъниои тавоноро дорад. Қувва ва Тавоноии Худои Таъоло бар ҳамаи маҳлуқот ҳукмфармо аст.

7 – ал-Қалом: Маъниои суханро дорад. Худои Таъоло бо ҳар касе ҳоҳад ва бо ҳар усуле ҳоҳад, сухан мегӯяд.

8 – ат-Таквин: Маъниои оғаринишро дорад. Ҳар чизе, ки дар замину осмонҳо мавҷуд аст, Худои Таъоло оғаридааст.

САВОЛХО ДАР БОРАИ СИФАТҲОИ ХУДО

Кӣ туро ҳалқ кард?	Худо
Кӣ ҳама чизро мебинад?
Кӣ ҳама чизро мешунавад?
Кӣ ҳама чизро медонад?
Кӣ ҳама чизро мебинад?
Кӣ ба ҳама ризқ медиҳад?
Кӣ ҳама чизро метавонад?
Иродати кӣ дар ҳама ҷо ҳозир аст?
Кӣ бе ибтидо вучуд дорад?
Кӣ бе интиҳо вучуд дорад?
Кист, ки ба Ӯ қасе баробар нест?
Кист, ки ба Ӯ қасе монанд нест?
Кист, ки ба ҳеч қасе эҳтиёҷ надорад?
Кӣ намиранда аст?
Кист, ки қуввааш ҳудуд надорад?
Кист, ки на зода аст ва на зодашуда аст?
Кӣ моро ҳимоя мекунад?
Кӣ моро омурзиш мекунад?
Кӣ ба мо ҳаёт медиҳад?
Рабби ту кист?
Кӣ аз ҳама бузург аст?
Кӣ аз ҳама зеботар аст?
Кӣ аз ҳама дӯстдоштатар аст?
Кӣ аз ҳама бузург аст?
Мо аз кӣ ёрӣ металабем?
Вақте ки барои мо даҳшатнок аст, мо ба кӣ муроҷиат мекунем?
Кӣ ба мо хӯрданӣ ва ошомиданӣ медиҳад?
Кӣ моро аз хатарҳо эмин нигоҳ медорад?

ҲАМАИ МАХЛУҚОТРО ХУДОИ ТАҶОЛО ОФАРИД

Кӣ ин дунёро офарид?	Худо
Кӣ ситораҳоро офарид?
Кӣ Моҳро офарид?
Кӣ Офтобро офарид?
Кӣ замин, осмон ва ҳаворо офарид?
Кӣ ситораҳоро дар осмон нигоҳ медорад?
Кӣ ба замин борон мерезонад?
Кӣ одамро аз нестӣ офарид?
Кӣ маро офарид?
Кӣ модари ман ва падари манро офарид?
Кӣ ҳайвонотро офарид?
Кӣ рустаниҳоро офарид?
Кӣ кӯҳҳоро офарид?
Кӣ меваҷот ва сабзавотро офарид?
Кӣ ризқ ва ҳама чизи заруриро медиҳад?
Кӣ аз замини мурда рустаниҳои зиндаро меофарад?
Кӣ аз як реша гулҳои гуногун ва хушбӯйҳои гуногун берун меорад?
Кӣ зиндагии ҳар фардро қатъ мегардонад?
Кӣ ҳама чизро меофарад?
Тамоми коинот ба кӣ тааллуқ дорад?

Вазифаҳои мо дар назди Худои Таҷоло:

- 1 – Ба Худои Якто бовар доштан ва ба Ў ҳеч касро шарик муқаррар ҳакардан.
- 2 – Бо тамоми вуҷуд ва аз ҳама бештар Худоро дӯст доштан.
- 3 – Танҳо ба сӯи Ў аз гуноҳҳои худ паноҳ ҷустан.
- 4 – Танҳо ба Ў умед баста, аз Зоти Яктои Ў ёрӣ талабидан.
- 5 – Ҳамеша ва танҳо Зоти Яктои Ўро парастидан.

- 6 – Ўро барои ҳама чизи додааш сипосгузорӣ кардан.
- 7 – Ҳар чизи дӯстдоштаи Ўро дӯст доштан ва ҳар чизи радкардаи Ўро рад намудан.
- 8 – Он чиро ичро намудан, ки Ў амр кардааст ва аз он чи канора ҷустан, ки Ў нахӣ кардааст.

ҲИКОЯТ:

Дар бораи одами магруре, ки мавҷудияти Худоро рад карда буд ва дар бораи он ки Имоми Аъзам Абӯҳанифа ба ў чӣ ҷавоб дод:

Дар замонҳои қадим дар Бағдод як одами бисёр машҳур зиндагӣ мекард. Ўро Имоми Аъзам Абӯҳанифа мегуфтанд. Ў бисёр олими барҷаста буд ва шогирдони бисёр дошт. Дар байни мардум ў аз эҳтироми бузург барҳурдор буд.

Инчунин дар ҳамин вақт як марди магруре зиндагӣ мекард, ки худро донандаи ҳамаи маъсалаҳо меҳисобид. Ў тасдиқ мекард, ки Худо вучуд надорад ва ба ҳар ҷое, ки меомад, дар ин бора баҳс оғоз менамуд.

Ин марди магрур дар бораи Абӯҳанифа ҳабар ёфт ва хост, ки бо вай баҳс доир намояд. Ў ба Бағдод омад, Абӯҳанифаро пайдо кард ва ҳамон саволи худро бидод: «Оё Худо ҳаст ё Ў вучуд надорад?»

Абӯҳанифа ҷавоб надод, танҳо гуфт, ки вай фардо дар вақти муайян ба фалон ҷой биёяд ва дар он ҷо ба саволи худ ҷавоб меёбад.

Маълум аст, ки аз байни Бағдод дарёи Даҷла равон аст, ки шаҳрро ба ду қисм ҷудо мекунад.

Рӯзи дигар дар вақти муайяншуда Абӯҳанифа наомад. Марди магрур то дер ўро интизор шуд ва ҳамон вақте ки рафтани буд, ногаҳон Абӯҳанифа пайдо гашт. Марди магрур ўро бидиду овоз баланд кард: «Барои ҷӣ ту дер омадӣ? Ба фикрам ту метарсӣ, ки бо ман баҳс кунӣ!»

Абӯҳанифа ба ў чунин ҷавоб дод:

— Не, ман наметарсам. Ту медонӣ, ки ман дар тарафи он сӯи дарё будаи шаҳр зиндагӣ мекунам. Ва шабона тӯфон пулро аз болои дарё канда бурд. Ва ман ба дарё наздиқ омадаму талаб намудам, ки ин пул худаш бе ёрии коргарон, соҳтмончиён ва муҳандисон барқарор шавад. Фармон додам, ки дарахтҳо ва сангҳо рост биистанд. Ба дурустӣ, ин кор вақти муайянро аз ман гирифт ва ман ҳарчанд ки дер мондам, vale ба ҳар ҳол ин ҷо расида омадам.

Марди мағрур фарёд кард:

— Ту дурӯғ мегӯй! Оё пул метавонад бе ёрии коргарон, соҳтмончиён ва муҳандисон худ аз худ соҳта шавад? Оё касе, ки ба ин бовар мекунад, ноқисақл нест?

Абӯҳанифа гуфт:

— Эй одам, бедор шав! Ту тасдиқ мекунӣ, ки пул худ аз худ соҳта намешавад. Пас, ба фикри ту, ин коинот чӣ гуна худ аз худ пайдо шудааст? Зоро худ аз худ ҳатто як баргे дар дарахт ба ҷунбиш намеояд. Аммо ту то ҳол дарнаёфтай, ки ҳеч чиз бе сабаб худ аз худ пайдо намешавад! Ӯ бо ҳамин марди мағрурро муттаҳам кард.

БОВАРӢ БА ФАРИШТАГОН

Сифатҳои маҳсуси фариштагон

- Фариштагон аз нури илоҳӣ оғарида шудаанд. Онҳо гуноҳ намекунанд, ҷинс надоранд ва ба ҳӯрдану ошомидан эҳтиёҷ надоранд.
- Фариштаҳоро дидан номумкин аст.
- Фариштагон соҳиби донишҳои ниҳонӣ нестанд. Онҳо танҳо ҳамон ҷизеро медонанд, ки Ҳудои Таъоло ба онҳо мепрасонанд.

Вазифаҳои фариштагон:

Вазифаи фариштагон ситоиш ва ҳамду санои Худо, ичро намудани амрҳои Ӯст.

Вазифаҳои чаҳор фариштаи олӣ, алайҳи-с-салом:

1 – Ҷабраил, алайҳи-с-салом – ваҳй ва Китобҳои Муқаддасро ба пайғамбарон мерасонад.

2 – Микоил, алайҳи-с-салом – ҳодисаҳои табий, ба мисли борон, шамол ва ф. идора мекунад.

3 – Исрофил, алайҳи-с-салом – сурро дамида дар бораи фаро расидани охири дунё ҳабар медиҳад.

4 – Азроил, алайҳи-с-салом – маргро оварда рӯҳро мегирад.

Вазифаҳои баъзе фариштагони дигар:

Кирома-л-котибин: Фариштагоне, ки ҳар як шахсро ҳамроҳӣ мекунанд ва дар назди онҳо аз чапу рост меистанд, ҳама чизеро, ки инсон мегӯяд ва мекунад, менависанд. Ҳамон фариштае, ки аз тарафи дасти рост аст, корҳи некро менависад, он ки аз чап – корҳои бадро. Китобҳо бо аъмоли сабтшуда дар рӯзи Маҳшар ҳангоми Ҳисоб арз карда мешаванд.

Мункар ва Накир: Онҳо моро дар қабр суол мекунанд.

ҲИКОЯТ:

Чӣ гуна фаришта Азроил, алайҳи-с-салом, дар як вақт метавонад рӯҳи ҳазор шахсро қабз намояд?

Кӯдакони азиз! Инро шумо низ бояд бидонед. Биёед рӯҳамонро дар шакли як ҷароғаки барқии фурӯзон тасаввур менамоем ва маргро – монанди онро ҳомӯш кардан. Ҳамаи симҳои ба хонаи мо дароянда ба як истгоҳи барқӣ васл карда шудааст. Ҳоло тасаввур намоед, ки агар муҳандиси корманди он ба коргарони худ дар бораи ҳомӯш намудани қувваи

барқ дар як ноҳияи шаҳр фармон диҳад, чӣ воқеа рух медиҳад? Вақте ки коргар ин фармонро иҷро мекунад, дар як лаҳза дар ҳазорон хонаҳо чанд ҳазор ҷароғат ҳомӯш мегардад.

Ҳамин гуна рӯҳҳои мо бо симҳои диданашаванда бо тутмачаҳое пайвастанд, ки идора кардани онҳо дар ихтиёри фаришта Азроил, алайҳи-с-салом, қарор дорад. Ва бо як ҳаракатиангушти ўдарҳол ҳазор рӯҳ метавонад часади худро тарқ кунад.

Ба гайр аз ин, дар тобеияти Азроил, алайҳи-с-салом, миллионҳо фариштагони дигар ҳозиранд. Ва ягон мушкилие вуҷуд надорад, ки онҳо дар як вақт бо фармони Азроил, алайҳи-с-салом, рӯҳи садҳо ҳазор ҷони зиндаро қабз намоянд.

БОВАРӢ БА КИТОБҲОИ МУҚАДДАС

Китобҳои Муқаддас – ин ваҳии Худои Таъоло аст, ки ба пайғамбарон фиристода мешавад.

Ваҳӣ – ин донишҳое аст, ки Худои Таъоло онро ба пайғамбарон бо роҳи маҳсуси рӯҳонӣ тавассути фаришта Ҷабраил, алайҳи-с-салом, мефиристад. Ваҳӣ танҳо ба пайғамбарон фиристода мешавад.

Баъзе Навиштаоти Муқаддаси муҳтасарро, ки ҳамагӣ аз якчанд саҳифа иборатанд, сухуф меноманд. Онҳо фиристода шуда буданд:

Ба Одам-пайғамбар, алайҳи-с-салом – 10 саҳифа.

Ба Шис-пайғамбар, алайҳи-с-салом – 50 саҳифа.

Ба Идрис-пайғамбар, алайҳи-с-салом – 30 саҳифа.

Ба Иброҳим-пайғамбар, алайҳи-с-салом – 10 саҳифа.

Ҳеч қадом аз ин Навиштаот бοқӣ намондааст.

Китобҳои Муқаддаси Бузург чаҳор тоанд:

1 – Таврот: Он ба Мӯсо-пайғамбар, алайҳи-с-салом, фиристода шудааст. Баъдтар матни он аз ҷониби одамон тағйир дода шуд.

2 – Забур: Он ба Довуд-пайғамбар, алайҳи-с-салом, фиристода шудааст. Баъдтар матни он аз ҷониби одамон тағйир дода шуд.

3 – Инчил: Он ба Исо-пайғамбар, алайҳи-с-салом, фиристода шудааст. Баъдтар матни он аз ҷониби одамон тағйир дода шуд.

4 – Қуръони карим: Он аз тариқи фаришта Ҷабраил, алайҳи-с-салом, ба Мұхаммад-пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, фиристода шудааст. Ин ягона Китоб аз ҷумлаи Китобҳои нозилшудаи Худои Таъоло аст, ки дар шакли тағйирназар вучуд дорад.

Дар замони мо як қисми мусулмонони дар гумроҳӣ буда чунин меҳисобанд, ки Қуръони карим танҳо як китоби зарурӣ барои мурдагон – ҳангоми зиёрати қабрҳо ва мазорҳо асту бас. Ҳамчунин он китобе аст барои хондани бемороне, ки маънои пурраи онро намефаҳманд. Қуръони карим дар матни худ тамоми қонуну қоидаҳои муқаррарнамудаи Худои Таъолоро дар бар гирифтааст, ки барои мусулмон аз рӯзи таваллуд шудан то вақти мурдан зарур аст. Мусулмон дар тӯли тамоми ҳаёти худ дар ҳар соҳаи фаъолияти зиндагӣ бояд ба фармудаҳои Қуръони карим пайравӣ кунад.

Қуръони карим дар муддати 23 сол нозил карда шуд ва аз 114 қисмат – сурा ва 6666 оят иборат аст.

БОВАРӢ БА ПАЙҒАМБАРОН

Пайғамбарон: – онҳо баргузида аз байни одамонанд; онҳо расонандагони донишҳо ба ҳамаи одамон аз ҷониби Худои Таъолоанд.

Пайғамбаронро воҷиб аст, ки ҳатман дорои сифатҳои зерин бошанд:

1 – Сиддиқ: Пайғамбарон дар ниҳояти андоза одамони ростгӯй ва бовиҷдон мебошанд.

2 – Амонат: Пайғамбарон дар ҳамаи муносибатҳо боамонатанд.

3 – Таблиғ: Пайғамбарон дар ҳаҷми пурра васиятҳо ва қонунҳои аз ҷониби Ҳудои Таъоло фиристодашударо ба одамон мерасонанд.

4 – Фатонат: Пайғамбарон дорои ақли равшан ва хиради пешрафта мебошанд.

5 – Ислам: Пайғамбарон гуноҳ нақунанд.

Миқдори пайғамбарон:

Пайғамбари нахустин – Одам-пайғамбар, алайҳи-с-салом, пайғамбари оҳирин – Муҳаммад-пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, мебошанд. Дар байни онҳо пайғамбарони бисёр буданд. Ҳамаи пайғамбарон одамонро танҳо ба имон овардан ба Ҳудои Якто ва танҳо ба Ўро парастидан даъват намудаанд. Одатан баъди рафтани пайғамбар одамон ба парстидани маъбудҳои дигар оғоз мекарданд, он вақт Ҳудои Таъоло ба онҳо пайғамбари навро мефиристод.

Пайғамбароне, ки номи онҳо дар Қуръони карим ёд карда шудааст: Онҳо 25-тоанд.

Одам (алайҳи-с-салом)	Иброҳим (алайҳи-с-салом)	Мӯсо (алайҳи-с-салом)	Юнус (алайҳи-с-салом)
Идрис (алайҳи-с-салом)	Исмоил (алайҳи-с-салом)	Хорун (алайҳи-с-салом)	Илёс (алайҳи-с-салом)
Нӯҳ (алайҳи-с-салом)	Исҳоқ (алайҳи-с-салом)	Довуд (алайҳи-с-салом)	Ал-Ясуъ (алайҳи-с-салом)
Ҳуд (алайҳи-с-салом)	Яъқуб (алайҳи-с-салом)	Сулаймон (алайҳи-с-салом)	Закарийё (алайҳи-с-салом)
Солеҳ (алайҳи-с-салом)	Юсуф (алайҳи-с-салом)	Айюб (алайҳи-с-салом)	Яҳё (алайҳи-с-салом)
Лут (алайҳи-с-салом)	Шуъайб (алайҳи-с-салом)	Зулкипл (алайҳи-с-салом)	Исо (алайҳи-с-салом)
Муҳаммад-пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам			

МҮЪЧИЗА – маъни оидидаи фавқулодда, каромотро дорад. Онро пайғамбарон, алайҳиму-с-салом, бо иродат ва даролати қудрати Худои Таъоло барои тасдиқ намудани пайғамбари худ нишон додаанд. Худи одамон бе мадади Худо ба нишон додани чунин корҳо қодир нестанд.

БОВАРӢ БА РӮЗИ ҶАЗО

Ин боварӣ ба он аст, ки ҳангоми ба Сур дамиданаи фаришта Истрофил, алайҳи-с-салом, ҳамаи соҳибони рӯҳ мемиранд. Марҳалай вақт аз ин лаҳза то ба зинда шудани одамон ва пас аз он ба Ҷаннат даромадани аҳли ҷаннат ва ба Ҷӯзах даромадани аҳли дӯзах Рӯзи Ҷазо номида мешавад.

Аз рӯи ақидаи дигар, вақте аст пеш аз зинда шудани одамон барои ҳисоби корҳои дар ҳаёти заминӣ анҷомдода ва пас аз он расидани онҳо ба ҳаёти ҷовидона, ки онро Рӯзи Ҷазо меноманд. Номҳои гуногуни ин вақт мавҷуд аст, ки машҳуртарини он «Охири Дунё» аст.

Ҳаёт дар қабр: Вақти пас аз мурдани одам то аз нав зинда шудани ў ҳаёт дар қабр номида мешавад. Баъди он ки одамро мегӯронанд, назди ў ду фаришта меоянд ва саволҳо медиҳанд: «Рабби ту кист?» Пайғамбари ту кист? Дини ту чист? Ва ғ..». И淨о саволу ҷавоб дар қабр меноманд. Ҳар шахси майит аз ин саволу ҷавоб мегузараад, ҳатто агар он одам сӯхта ба як каф ҳокистар табдил ёфта бошад. Ҳаёт дар ғӯр як қисмати Рӯзи Ҷазо аст. Ҳар касе, ки барояш Ҷаннат омода кардаанд, дар ғӯр, ончунон ки дар остонаи Ҷаннат бошад, ором мегирад; ҳар касе, ки барояш Ҷӯзах омода кардаанд, аллакай дар ғӯр барояш азоб қашидан оғоз мегардад.

Ҳаёт дар ғӯрро бо зиндагии заминӣ муқоиса кардан мумкин нест.

Ҳолати одам дар ғӯр то андозае ба ҳолати дар вақти хоб будан монанд аст.

Биҳишт (Ҷаннат): Ин мукофотест, ки барои мусулмонон омода кардаанд. Дар яке аз суроҳои Қуръон Худои Таъоло мегӯяд:

«Дар биҳишт ҳар чи хоҳанд, барои онҳо ҳаст. Ва назди Мо аз он зиёда аст» (Қоф, 50:35).

Дӯзах (Чаҳаннам): Ин ҷазоест, ки Ҳудои Таъоло онро барои қасоне омода кардааст, ки ба суханони Ӯ гӯш наандохтааст. Он ҷойгоҳи коғирону мунофиқон ва инчунин мусулмононе аст, ки гуноҳонаш аз корҳои некашон зиёдтар аст ва онҳоро ҳеч ҳимоятгаре нест.

Мусулмонони гунаҳкор ҷазои сазоворро гирифта аз Дӯзах берун меоянд, вале коғирону мунофиқон ва бутпарастон дар он ҷо абадӣ боқӣ мемонанд.

Чамъомад (Маҳшар): Баъди он ки фаришта Исрофил, алайҳи-с-салом, бори нахуст дар Сур медамад, ҳамаи соҳибони рӯҳ мемиранд. Ҳеч кас ба ғайр аз Ҳудои Таъоло зинда намемонад. Ҳамин тавр то муддати муайян идома мейёбад. Пас аз он Ҳудои Таъоло фаришта Исрофилро, алайҳи-с-салом, зинда мегардонад. Фаришта Исрофил тақроран дар Сур медамад, ҳамаи одамон зинда мешаванд ва барои Ҳисоб дар майдони Маҳшар ҷамъ мешаванд.

Китоби аъмол: Дар майдони Маҳшар ба одамон китобҳое супорида мешавад, ки дар онҳо ҳамаи аъмоли дар ҳаёти заминӣ анҷомдодаи онҳо навишта шудааст. Қасоне, ки аҳли Биҳишт мешаванд, китобро ба дasti росташон супорида мешавад, қасоне, ки сазовори Дӯзаханд, – ба дasti ҷап.

Ҳисоб: Ҳудои Таъоло дар як вақт аз ҳама дар бораи ҳаёти заминӣ ҳисобот талаб мекунад. Ва ҳар кас танҳо барои аъмоли худ ҷавоб мегӯяд. Пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, гуфтааст, ки ҳеч кас то вақте ки ба саволҳо ҷавоб надиҳад, аз ҷояш намеравад:

- 1 – Ту ҳаёти худро ба чӣ бахшидӣ?
- 2 – Донишҳои ба ту додашударо ба чӣ кор сарф намудӣ?
- 3 – Ту чӣ гуна ризқу рӯй ва молу мулк ёфтӣ ва чӣ гуна онҳоро истифода бурдӣ? Оё онҳо ҳалол буданд ё ҳаром?
- 4 – Ту ҷисми ба ту додашударо дар қадомроҳ истифода кардӣ: дар роҳи наздик шудан ба Ҳудо ё дар роҳҳои маънкардаи Ӯ?

Ва аз ҳар як шахс ба ин саволҳо ҷавоби мукаммал гирифта мешавад?

Тарозу (Мизон): Дар он корҳои бад ва неки шахс баркашида мешавад. Ҳангоми баркашидани аъмол нисбат ба ҳеч кас беадолатӣ зоҳир карда намешавад. Ҳар як амал – нек ва бад баркашида хоҳад шуд. Сипас ҳар як амали нек даҳ миқдор ҳисобида мешаваду ҳар гуноҳ – як миқдор.

Пул (Сирот): Ин роҳе (пуле) аст, ки ҳар шахс аз болои он мегузарад. Ин пул дар болои Дӯзах гузашта мешавад. Мусулмонон аз болои ин пул гузашта, ба Биҳишт мерасанд, вале кофирон, мунофиқон ва бутпарастон аз болои он ба дӯзах меафтанд. Мушкилоти ин пулро гузаштан ба дараҷаи дар ҳаёти заминӣ барои Ҳудои Таъоло хидмат кардан во-баста аст.

Баҳри итоат омада андар ҳисоб истодаем,
Чун биравем аз ин ҷаҳон, боз зи нав зинда шавем.

ҲИКОЯТ:

Ҷаҳор мурғи зиндашуда

Иброҳим-пайғамбар, алайҳи-с-салом, гуфт: «Парвардигори ман мемиронад ва зинда мекунад ва бо тамоми вучудаш ба ин бовар дошт. Аммо боре ўилтиҷо карду гуфт:

– Эй Парвардигори ман! Ба ман бинамо, ки Ту чӣ гуна мурдагонро зинда мегардонӣ!

Ҳудо ба ў гуфт:

– Эй Иброҳим! Оё ту ҳанӯз ба он бовар накардай, ки Ман мурдагонро зинда мегардонам?

– Албатта, бовар кардаам, эй Парвардигори ман! Вале агар ман онро бо ҷашмонам бибинам, дили ман бештар ором мегирад.

Пас Ҳудои Таъоло ба Иброҳим-пайғамбар, алайҳи-с-салом, фармуд:

– Ҷаҳор мурғро бидор ва онҳоро онҷунон биомӯз, ки ба даъвати ту боз парида оянд. Пас онҳоро бикиш! Гӯшти онҳо-

ро пора-пора бикун ва бо ҳам биомез. Гүштро ба чаҳор қисм чудо карда, ҳар як қисмро ба қуллаи чаҳор кӯҳ бурда бигузор. Онҳоро ба сӯи худ бозхон ва ҳоҳӣ дид, ки онҳо ба сӯи ту ҳаракат мекунанд. И淨ро дида дар имони худ устуввор бош ва бидон, ки кудрати Худо ҳадду андоза надорад ва ҳамаи чизе, ки Ў ҳалқ кардааст, бо Ҳикмати Бузург фаро гирифта шудааст.

Иброҳим-пайғамбар, алайҳи-с-салом, хурсанд шуд. Кабӯтар, ҳурӯс, зоғ ва товусро бидошт ва биомӯзонд. Ҳар чое, ки ў ҳамебуд, мурғон зуд аз дунболаш бо даъвати ў парида меомаданд.

Ва як рӯз фармони Худои Таъолоро итоат намуда, ў мурғонро бикушт. Гүшти онҳоро пора-пора карда, ба қисмҳо чудо кард ва ҳамаи онро бо ҳам биомехту ба чаҳор қисм чудо кард ва дар қуллаҳои чаҳор кӯҳ онҳоро бурда гузошт. Сипас дар ҷои хилвате пинҳон шуда, мурғонро ба сӯи худ нидо кардан гирифт. Ва дарҳол мурғони зиндашуда ба назди ў парида омаданд.

Ин ҳолатро дида, Иброҳим-пайғамбар, алайҳи-с-салом, дар назди Парвардигори худ рӯ ба замин афтод ва Ўро си-посгузорӣ кард. Ва ў дар имони худ боз устувортар гардид.

БОВАРӢ ДОШТАН БА ҚАЗОВУ ҚАДАР ВА ТАҚДИР

Қазову қадар (Қадар): Худои Таъоло вақт, ҳолат ва ҷойгоҳи ҳар як рӯйдодро, ки дар ҳаёти ояндаи мо рух медиҳад, пешакӣ муайян кардааст. Доностани Қазову Қадар аз сифати Худои Таъоло «ал-Илм» берун меояд – «Ў ҳамаро медонад: он чи ки буд ва он чи ҳоҳад шудан».

Тақдир (Қазо): Ҳар чизе, ки рӯй медиҳад, бо иродати Худои Таъоло ба амал меояд. Ҳар як рӯйдод дар вақти қатъиян аз ҷониби ў муайянгардида, дар шароити муайян ва ҷои муайян ба амал меояд. Ҳамаро Худои Таъоло муайян мекунад. Ва ҳар чизеро, ки дар қазову қадар пешбинӣ шудааст, ў дар ҳаёт татбиқ мегардонад. Одам ба шарофати иродае, ки

Худо бар вай додааст, метавонад танҳо интихоб кунад. Агар қазову қадарро ҳамчун барномаи оянда тасаввур кунему тақдирро ҳамчун рӯйдоде бидонем, ки мутобиқи ин барнома амалӣ мегардад, пас алоқаи байни қазову қадар ва тақдирро фаҳмидан мумкин аст.

Амалҳои одамон ва ҷавобгарӣ барои онҳо:

1) Рӯйдодҳое, ки дар ҳаёти инсон новобаста ба иродай ў ба амал меоянд:

Ба ҳаёт қадам мондани мо, чинси мо, шакли зоҳирӣ, во-лидайн, муддати умр... Дар иҷрои ин рӯйдодҳо иродай мо ҳузур надорад ва мо барои онҳо ҷавоб намегӯем.

2) Амалҳое, ки бо иродай инсон ба амал омадаанд:

Худои Бузург ба мо ҳуқуқи интихоб карданро додааст. Агар барои мо ҳуқуқи интихоб вучуд намедошт, Худо одамонро барои гуноҳон уқубат карда наметавонист ва барои корҳои нек мукофот дода наметавонист. Барои интихоби худ мо дар назди Худо ҷавобгар ҳаstem. Ҷавобгарӣ, аз он ҷумла, посух додан ба саволи «Барои чӣ ту инро кардӣ?» дониста мешавад.

Масалан, ронандае, ки автобусро идора мекунад, метавонад онро ба тарафи рост ё ҷал бигардонад, инчунин метавонад рост биравад. Ва ҳар гоҳ, ки хоҳад метавонад, тормозро истифода бурда, автобусро манъ намояд. Ва агар садама рӯй диҳад, аз ронанда пурсида намешавад, ки ҳар-кади-ҳандаи автобус чӣ гуна кор мекунад. Ӯро лозим меояд, ки ба саволҳои зерин ҷавоб диҳад: ҷаро бисёр саҳт мерондӣ, ҷаро ба росту ҷал онро мегардонидӣ, ҷаро сари вақт онро манъ накардӣ.

БОВАРӢ ДОШТАН БА ҚАЗОВУ ҚАДАРИ НЕКУ БАД

Некӣ – ин он ҷиз аст, ки дар ниҳояти кор барои инсон муғифд аст.

Бадӣ – ин он ҷиз аст, ки ба инсон зарар меорад. Худои

Таъоло Холики Якто аст ва Ў некиу бадиро офаридааст. Дар Қуръони карим гуфта шудааст: «Худо Офаринанда ҳама чиз аст». Дар дини мо ба корҳои нек кардан фармуда шудааст ва бадӣ карданро манъ кардаанд.

Мақсади офариданӣ бадӣ:

а) Он чизе, ки мо гоҳо барои худамон бадӣ медонем, мумкин аст танҳо дар назари мо чунин намояд. Дар ҳама чиз ҳикмати Ҳудои Таъоло мавҷуд аст. Ва ҳар чи барои мо зарарнок ва бефоида менамояд, мумкин аст барои одамони дигар зарурӣ ва фоидаовар бошад.

б) Бадӣ нишон медиҳад, ки некӣ чӣ қадар пурӯсимат аст. Масалан, инсон то даме, ки гирифтори беморӣ нашавад, комилан арзиши саломатии худро баҳо дода наметавонад.

Муносибати мо ба некиу бадӣ:

Ба ҳар як хубӣ мо бояд Ҳудои Таъолоро сипосгузор бошем. Агар ба мо бадӣ расад, мо бояд сабр пеша кунем ва кӯшиш намуда аз бадӣ худро ҳимоя намоем.

Ризқ: Ҳама чизи зарурӣ (rizq) барои зиндагӣ карданӣ ҳар як чони зинда аз ҷониби Ҳудои Таъоло муайян карда мешавад. Вазифаи ҳар як инсон ба даст овардани ризқ аст. Ва ҳар як инсон барои интихоб карданӣ ин роҳ озод аст: бо роҳи ҳалол ё бо роҳи ҳаром; ў ризқу рӯзии худро бо ҳамон роҳ ба даст меорад.

Аҷал: Ин вақти анҷом ёфтани будубоши инсон дар олами заминӣ аст. Ҳеч кас вақти мурдани худро намедонад. Дар ҷаҷонӣ ё дар пирӣ, дар ҳолати саломат ё бемор будан аҷал бо муқаддароти Ҳудои Таъоло меояд. Ояти Қуръони карим оғоҳ менамояд:

«Пас, чун он вақти муқаррарашон бирасад, на соате бозмонанд ва на [соате] пеш раванд» (Наҳъл, 16:61).

ХОНДАНИ СУРАҲОИ ХУРД ВА ДУОҲО

ТАВАЧЧӻҲ КУНЕД: Аз рӯи овонавишт (транскрипсия) хондан нисбат ба забони арабӣ фарқ мекунад. Зарур аст, ки барои аз худ намудани сураҳо аз рӯи матни арабӣ кӯшиш намоед.

СУБҲОНАКА

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى
جَدُّكَ (وَجَلَّ شَنَّاً وُكَّا) وَ لَا إِلَهَ غَيْرُكَ.

Субҳонака Аллоҳумма ва би ҳамдика. Ва таборака-смука. Ва таъоло ҷаддука. (Ва ҷалла саноука). Ва ло илоҳа гайрука.

Қисмати дар қавсайн буда танҳо дар намози ҷаноза гуфта мешавад.

Маънояш: «Бор Худоё! Туро ба покӣ ва ситоиш ёд мекунем. Ва пок аст номи Ту. Ва бисёр олӣ аст бузургии Ту. (Ва санои Ту гуфтан бузург аст). Ва нест ҳеч маъбуде ба ғайр аз Ту».

АТ-ТАҲИЙЁТ

الْتَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ السَّلَامُ عَلَيْكَ
أَئُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَّكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَىٰ
عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ أَشْهُدُ أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَأَشْهُدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

Ат-таҳиийоту ли-л-Лоҳи ва-с-салавоту ва-т-тайибот. Ас-салому алайка айюҳа-н-набиҷо ва раҳматуллоҳи ва

баракотух. Ас-салому алайно ва ало ибоди-л-Лоҳи-с-солеҳин. Ашҳаду ан ло илоҳа илло-л-Лоҳу ва ашҳаду анна Мұхаммадан абдуҳу ва расулуҳ.

Маънояш: «Дуруду саломҳо, дуову таҳсинҳои бепоён ва тамоми покиҳо барои Ҳудо бод! Салому дуруд ва раҳмату баракоти Ҳудо бар ту бод, эй пайғамбар! Салому дуруд бар мо ва бар бандагони некӯкори Ҳудо бод! Гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч маъбуде нест ба ғайр аз Ҳудо ва гувоҳӣ медиҳам, ки Мұхаммад банда ва пайғамбари Ўст».

АЛЛОҲУММА САЛЛИ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلَى أَلِّيْلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى أَلِّيْلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

Аллоҳумма салли ало Мұхаммадин ва ало Оли Мұхаммадин, камо саллайта ало Иброҳима ва ало оли Иброҳима, иннака ҳамидуң мацид.

Маънояш: «Бор Ҳудоё! Бар Мұхаммад ва бар хонадони Мұхаммад дуруду раҳмат фирист, ҳамчунон ки бар Иброҳим ва бар хонадони Иброҳим фиристода будӣ, ба ростӣ ки Ту Сутудаи Баазамат ҳастӣ».

АЛЛОҲУММА БОРИК

اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ عَلَى أَلِّيْلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ عَلَى أَلِّيْلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

Аллоҳумма борик ало Мұхаммадин ва ало Оли Мұхаммадин, камо боракта ало Иброҳима ва ало оли Иброҳима, иннака ҳамидуң мацид.

Маънояш: «Бор Худоё! Бар Муҳаммад ва бар хонадони Муҳаммад баракат бинех, ҳамчунон ки бар Иброҳим ва бар хонадони Иброҳим баракат ниҳода будй, ба ростӣ ки Ту Сутудаи Боазамат ҳастӣ».

АЛЛОҲУММА-ФФИР ЛӢ

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَ وَ لِأَسْتَادَيِ وَ لِجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ
وَالْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ الْأَحْيَاءُ مِنْهُمْ وَ الْأَمْوَاتِ.

Аллоҳумма-фғир лӣ ва ли волидайя ва ли устозия ва ли ҷамиъи-л-мӯъминина ва-л-мӯъминот ва-л-муслимина ва-л-муслимот, ал-аҳёу минҳум ва-л-амвот.

Маънояш: «Бор Худоё! Маро ва волидайнни маро ва устоди маро ва ҳамаи мардону занони мӯъмин ва мардону занони мусулмон – аз (ҷумлаи) онҳо зиндагон ва мурдагонро биомурз».

ДУОИ ҚУНУТ

اللَّهُمَّ إِنَا نَسْتَعِينُكَ وَ نَسْتَغْفِرُكَ وَ نَسْتَهْدِيْكَ وَ نُؤْمِنُ بِكَ وَ نَتُوبُ
إِلَيْكَ وَ نَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ وَ نُشْتَرِيْ خَيْرَ كُلِّهِ نَشَكُرُكَ
وَ لَا نَكْفُرُكَ وَ نَخْلُعُ وَ نَتَرْكُ مَنْ يَفْجُرُكَ.

Аллоҳумма инно настаъинука ва настағфирука ва нӯмину бика ва натаваккул алайка ва нуснӣ алайка-л-хайра, нашкурука ва ло накфурука ва нахлаъу ва натруку ман яфчуруку.

Маънояш: «Бор Худоё! Мо аз Ту мадад металабем ва аз Ту омурзиш меҳоҳем ва ба Ту имон меоварем ва бар Ту таваккул менамоем ва барои Ту санои хайр мегӯем, ба Ту шуқр мегӯем ва Туро носипосӣ намекунем ва мегузорем ва раҳо месозем касеро, ки аз Ту саркашӣ менамояд».

اللَّهُمَّ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَلَكَ نُصَّلِّي وَنَسْجُدُ وَإِلَيْكَ نَسْعُى وَنَحْفَدُ تَرْجُو
رَحْمَتَكَ وَنَخْشِي عَذَابَكَ إِنَّ عَذَابَكَ بِالْكُفَّارِ مُلْحِقٌ

Аллоҳумма ийёка наъбду ва лака нусаллӣ ва насҷуду ва илайка насьо ва наҳфиду, нарчу раҳматака ва нахшо азобака, инна азобака бил-куффори мулҳик.

Маънояш: «Бор Худоё! Танҳо Туро мепарастем ва барои Ту намоз мегузорем ва Туро саҷда мекунем ва ба сӯи Ту саъӣ менамоем ва мешитобем, мо раҳмати Туро умедворем ва аз азобат метарсем, ба дурустӣ ки азоби Ту бар кофирон хоҳад расид».

ОЯТУ-Л-КУРСӢ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿اللهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُومُ لَا تَأْخُذُهُ سَنَةٌ
وَلَا نُوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْهُ إِلَّا
بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ
عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسَعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا
يُؤْوِدُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

Аллоҳу по илоҳа илло ҳува-л-ҳайю-л-қайюму, по таъхузу-ҳу синатун ва по навм. Лаху мо фӣ-с-самовоти ва мо фӣ-л-

арз. Ман зо-л-лазӣ яшфаъу индаҳу илло би изниҳ. Яъламу мо байна айдиҳим ва мо ҳалфаҳум. Ва ло юҳитуна би шайъин мин илмиҳи илло би мо шоъ. Васиға курсийюҳу-с-самовоти ва-л-арз. Ва ло яъудуху ҳифзуҳумо ва ҳува-л-алийю-л-азим.

Маънояш: «Худо, ки ба ҷуз Вай ҳеч маъбуде нест, Зинда Поянда аст; Ӯро на пинаке мегирад ва на хоб; он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, аз они Ӯст. Кист он, ки назди Ӯ – ҷуз ба ҳукми Ӯ – шафоат кунад? Он чиро медонад, ки пеши дасти онҳо аст ва он чиро, ки паси пушти онҳо аст; ва мардумон аз маълумоти Ҳақ чизеро, ба ҷуз он чи Вай хостааст, дар намегиранд; подшоҳии Ӯ осмонҳову заминро фаро гирифтааст; ва нигоҳбонии ин ҳар ду барои Ӯ гарон нест; ва Ӯ Баландмартабаи Бузургвор аст».

СУРАИ АЛ-ФОТИҲА

Бисми-л-Лоҳи-р-Раҳмони-р-Раҳим. Ал-ҳамду ли-л-Лоҳи Рабби-л-оламин. Ар-Раҳмони-р-Раҳим. Молики явми-д-дин. Ийёка наъбууду ва ийёка настаъин. Ихдина-с-сирота-л-мустақима. Сирота-л-лазина анъамта алайҳим. Файрил-мағзуби алайҳим ва ла-з-золлини. Омин.

Маънояш: «Ситоиш Худойро, [ки] Парвардигори оламиён, Бахшояндаи Мехрубон, Худованди рӯзи ҷазост. Танҳо Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёрии металабем. Моро ба роҳи рост ҳидоят бинамой – роҳи қасоне, ки бар онҳо инъом кардай, на [роҳи] қасоне, ки бар онҳо ҳашм гирифта шуд ва на гумроҳон!»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١﴾
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ مَالِكِ
يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
نَسْتَعِينُ ﴿٤﴾ اَهْدَنَا الصِّرَاطَ
الْمُسْتَقِيمَ ﴿٥﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ
أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ لَا غَيْرُ الْمَغْضُوبِ
عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٦﴾

СУРАИ «АН-НОС»

Кул аъузу би Рабби-н-носи.
Молики-н-носи. Илоҳи-н-нос. Мин
шарри-л-васвоси-л-ханноси-л-
лазӣ юvasvisу фӣ судури-н-носи.
Мина-л-чиннати ва-н-нос.

Маънояш: «Бигӯ: «Ба Парвар-
дигори мардумон паноҳ мегирам.
Подшоҳи мардумон. Худои мар-
думон. Аз шарри васвасазанан-
даи бозпасраванда, он ки дар
синаҳои мардумон васваса ме-
афканад. Аз чинниён бошад ё аз
мардумон».

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾
مَلَكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ اَللّٰهُ النَّاسِ ﴿٣﴾
مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾
الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ
النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ ﴿٦﴾

СУРАИ «АЛ-ФАЛАҚ»

Кул аъузу би Рабби-л-фалақи.
Мин шарри мо халақа. Ва мин
шарри госиқун изо вақаба. Ва мин
шарри-н-наффосоти фӣ-л-уқади.
Ва мин шарри ҳосидин изо ҳа-
сад.

Маънояш: «Бигӯ: «Ба Парвар-
дигори субҳ паноҳ мегирам. Аз
шарри ҳар чи оഫаридааст; ва аз
шарри шаби торик, чун дохил ша-
вад; ва аз шарри занони ҷодуга-
ри дар гиреҳҳо дамзананда; ва аз
шарри ҳасуд, чун ҳасад кунад».

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ
مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا
وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ النَّفَاثَاتِ فِي
الْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا
حَسَدَ ﴿٥﴾

СУРАИ «ИХЛОС»

Қул ҳува-л-Лоҳу аҳад. Аллоҳу-с-самад. Лам ялид ва лам юлад. Ва лам якун лаҳу куфуван аҳад.

Маънояш: «Бигү: «Ў Худои Ягона аст. Худои Бениёз аст. На зода аст ва на зодашуда аст. Ва ҳеч кас Ўро ҳамто нест».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ
ۚ إِنَّ اللَّهَ الصَّمَدُ
ۖ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُوْلَدْ
ۖ وَلَمْ يَكُنْ لَّهُ كُفُواً أَحَدٌ

СУРАХОЕ, КИ ОНҲОРО БАРОИ ҲИМОЯ НАМУДАН АЗ БАЛОҲО, БАДБАХТИҲО ВА ФАЛОКАТҲО ХОНДАН ЛОЗИМ АСТ

Модари мӯъминон, Оиша, разия-л-Лоҳу анҳо, ривоят карда-аст, ки Муҳаммад-пайғамбар, салла-л-Лоҳу алайҳи ва саллам, ҳар вақт пеш аз хоб ва ҳар гоҳ, ки ба ў фалокате мерасид, се бор сураҳои «Ихлос», «ал-Фалақ» ва «ан-Нос»-ро меҳонд, сипас онро ба кафаш дам мекард ва онро ба рӯй, сар ва тамоми бадани худ гирд мекардонд».

СУРАИ «АЛ-МАСАД»

Таббат ядо Абӣ Лаҳабин ва табб. Мо ағно анҳу молуҳу ва мо қасаб. Саясло норан зота лаҳаб. Ва-мраатуху ҳаммолата-л-ҳатаб. Фӣ ҷидихо ҳаблун мин масад.

Маънояш: «Ҳалок бод ду дасти Абӯлаҳаб ва ҳалок бод худи ў! Моли ў ва он чи пайдо карда буд, аз сари ў ҳеч [чизро] дафъ накард. Ба оташи шӯъладор ҳоҳад даромад. Ва зани ў (низ дарояд), ки ҳезумкаш аст. Дар гардани ў ресмоне аз лифи хурмост».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ
ۚ مَا أَغْنَى عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ
ۖ سَيَصْلُى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ
ۖ وَأَمْرَاهُ حَمَالَةُ الْحَطَبِ
ۖ جَيْدِهَا حَبْلٌ مِّنْ مَسَدٍ

СУРАИ «АН-НАСР»

Изо чоа насрү-л-Лоҳи ва-л-Фатх.
Ва раайта-н-носа ядхулуна фи
дини-л-Лоҳи афвоҷо. Фа саббих би
ҳамди Рabbика ва-стагfirxу, инна
ху кона таввобо.

Маънояш: «Вақте ки ёрии
Худо ва фатх биёмад. Ва марду-
монро бибинй, ки дар дини Худо
фавҷ-фавҷ доҳил мешаванд. Пас,
Парвардигори худро бо ситоиш
ба покӣ ёд кун ва аз Вай омурзиш
талаб кун. Ба дурустӣ ки Худо
Тавбақабулкунанда аст».

СУРАИ «АЛ-КОФИРУН»

Қул ё айюҳа-л-кофирун. Ло
аъбду мо таъбудун. Ва ло антум
обидуна мо аъбуд. Ва ло ано оби-
дуна мо абадтум. Ва ло антум оби-
дуна мо аъбуд. Лакум динукум ва
лия дин.

Маънояш: «Бигӯ: «Эй кофи-
рон! Он чиро, ки шумо мепарас-
тед, ман парастиш намекунам. Ва
шумо он чиро, ки ман мепарастам,
парастиш намекунед. Ва ман он
чиро, ки шумо парастидед, парас-
тиш наҳоҳам кард. Ва шумо [низ]
он чиро, ки ман мепарастам, па-
растиш намекунед. Шуморо дини
шумост ва маро дини ман аст».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اَذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ^۱
وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ
اللَّهِ افْوَاجًا^۲ فَسَبَّحَ بِحَمْدِ
رَبِّكَ وَاسْتَغْفَرَ لِإِنَّهَ كَانَ تَوَبَّا^۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ^۱ لَا
أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ^۲ وَلَا أَنْتُمْ
عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ^۳ وَلَا إِنَّا
عَابِدُ مَا عَبَدْتُمْ^۴ وَلَا أَنْتُمْ
عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ^۵ لَكُمْ
دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ^۶

СУРАИ «АЛ-КАВСАР»

Инно аѣтайнока-л-Кавсар. Фасалли ли Раббика ва-нхар. Иннашониака хува-л-абтар.

Маънояш: «Ба дурустӣ ки Мотуро Кавсар ато кардем. Пас, ба-рои Парвардигори худ намоз гузор ва (шутурро) қурбонӣ кун. Ба дурустӣ ки душмани ту худ думбурида аст».

СУРАИ «АЛ-МОЪУН»

А раайта-л-лазӣ юкazziбу биддин. Фа золика-л-лазӣ ядуъул-ятим. Ва ло яхуззу ало таъоми-л-мискин. Фа вайлун ли-л-мусаллина-л-лазина ҳум ан салотиҳим соҳун. Ал-лазина ҳум юроуна ваямнаъуна-л-моъун.

Маънояш: «Оё он шахсродидӣ, ки ҷазои аъмолро дурӯғ ме-шумурд? Пас, он шаҳс қасест, ки ба дуруштӣ ятимро меронад. Ва бар таом додани фақир рағбат намедиҳад. Пас, вой бар он на-мозгузорон! Онон, ки аз намози худ ғафлат меварзанд. Онон, ки риё меқунанд ва моъунро намеди-ханд».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنَا أَعْطِيَكَ الْكَوْثَرَ ۝ فَصَلِّ
لِرَبِّكَ وَانْحِرْ ۝ إِنَّ شَانِئَكَ
هُوَ الْأَيْمَنُ ۝

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ ۝
فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ إِلَيْنَا ۝
وَلَا يَحْضُّ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ۝
فَوَيْلٌ لِلْمُمْصَلِّينَ ۝
هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۝
الَّذِينَ هُمْ يَرَاوِونَ ۝ وَيَمْنَعُونَ
الْمَاعُونَ ۝

СУРАИ «КУРАЙШ»

Ли илофи Қурайшин. Илофи-
хим риҳлата-ш-шитои ва-с-сайф.
Фал ябуду Рабба ҳоза-л-байти-
л-лазӣ атъамаҳум мин ҷуъин ва
оманаҳум мин ҳавф.

Маънояш: «Барои улфат до-
дани Қурайш. Улфат додани онҳо
дар сафари зимистону тобистон.
Пас, бояд ки Парвардигори ин-
Хонаро ибодат кунанд. Он, ки ба-
онҳо – аз баҳри он ки гурусна бу-
данд – таом дод ва ба онҳо – аз
баҳри он ки тарсон буданд – амн
дод».

СУРАИ «АЛ-ФИЛ»

А лам тара кайфа фаъала
Раббука би асҳоби-л-Фил. А лам
ячъал кайдахум фӣ тазлил. Ва
арсала алайҳим тайран абобил.
Тармиҳим би ҳичоратин мин сич-
чили. Фа ҷаъалаҳум ка асфин маъ-
кул.

Маңояш: «Оё надидӣ, ки Парвардигори ту бо аҳли Фил ҷи гуна мӯомила кард? Оё бадандеши онҳоро дар бефоидагӣ на-соҳт? Ва бар онҳо паррандагонро фавҷ-фавҷ фиристод, [ки] ба сӯи онҳо сангрезаҳо аз сангил ме-андохтанд. Пас, онҳоро монанди қоҳи ҳӯрдашуда гардонид».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلْمَ تَرَكَيْفَ فَعَلَ رِبُّكَ
أَصْحَابَ الْفَيلِ ۚ ۝ أَلْمَ يَجْعَلُ
كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۝ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طِيرًا أَبَايِلَ ۝
مِنْهُمْ بِحَجَّارَةٍ مِّنْ سَجِيلٍ ۝ فَجَعَلْتُمْ كَعْصَفَ مَأْكُولًا ۝

«Учусь тахарату и намазу» на таджикском языке.

2-е издание, стереотипное.

80 с. - тираж: 4.000 экз.

Книги можно заказать:

Почтовый адрес: 125412 г. Москва, а/я 28

Офис: г. Москва, м. Петровско-Разумовская, ул. Ангарская, 21

Тел / Факс: 8 (499) 9066717, 8 (905) 7347083, +99 291 9701809

www.sadpress.com / izdatelstvo-sad@yandex.ru

Отпечатано в Московская типография № 13

1005005, г.Москва, Денисовский переулок, 30

Тираж: 4.000 экземпляров

Чои нашр: Матбааи Москва № 13

1005005 ш. Москва, Денисовский переулок, 30

Адади нашр: 4.000 нусха

Лучший Пример - 1, 2, 3

История Пророков - 1, 2, 3, 4, 5

Мусульманский Календарь 2009

Земная жизнь и ее блага

40 Хадисов в рассказах

Основы Исламских Знаний

52 Пятничные Проповеди

Медицина Пророка

Ислам Вера Поклонение

Мухаммад Мустафа (с.ас)

Семейная Педагогика

Женщина в Исламе

Рассказы из уст нашего пророка

Жены Пророка

Учусь читать Коран

Дуя и Суры

Вакф Благотворительность Служение

Нравственность Исламского Человека

40 Священных Хадисов

Учусь Тахарату и Намазу

Растения из садов Священного Корана

Тасавуф и Тарикаты

Повседневная жизнь Пророка Мухаммада (с.а.с.)

Ислам

Рамадан и Пост

Исповедь Сатаны

Истибра

Наши книги и журнал «Золотой Родник» Вы можете приобрести, обратившись в офис, к региональным представителям, и в магазинах, продающих исламскую литературу. Вы можете заказать их наложенным платежом, позвонив по телефону, отправив заявку по почте, SMS или Интернету.

Sad Graphics

Книги и журнал Золотой Родник можно заказать:

Почтовый адрес: 125412 г. Москва, а/я 28 - Офис: г. Москва, м. Петровско-Разумовская, ул. Ангурская, 21
Тел / Факс: 8 (499) 9066717 - 8 (495) 7074666, 8 (964) 7818321 - www.sadpress.com / izdatelstvo-sad@yandex.ru

